

Sınıf hareketi ve sınıf çalışmasının gündemleri

TKİP VII. Kongresi Bildirgesi'nde de vurgulandığı gibi, uzun dönemdir bir kısır döngü yaşayan sınıf hareketinin bu tablodan çıkabilmesi, politik istemlere dayalı bir

mücadelenin içine girebilmesinden geçmektedir. Bu çerçevede demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin yükseltilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Gerçekleşen direnişler de bu ihtiyacın

ne denli yakıcı olduğunu göstermektedir. İşçi sınıfının mevcut mücadelesinde mesafe alabilmesi için bile demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltmesi zorunludur. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 11
1 Temmuz 2024

Kızıl Bayrak

Sivas Katliamı'nın 31. yılı...

Katliamcı devlet geleneği gerici-faşist rejim eliyle sürdürülüyor

kizilbayrak82.net

Bir kez daha halkı ve doğayı ölüme terk ettiler

Katliamın "olağan" bir şeymiş gibi sunulması dinci-faşist zihniyetin insan soyu önünde aşılması gereken bir engel olduğunun somut göstergeleridir.

Düzen cephesinde "yumuşama" tartışmaları sürüyor

Saray rejiminin yarattığı atmosfer içerisinde düzen siyasetinin nasıl bir seyir izleyeceği AKP-CHP şeflerinin temel tartışma konusu olabilir.

Soykırımcı İsrail rejiminin açmazları derinleşiyor

Gazze halkı ağır bir bedel ödedi, halen de ödüyor. Filistin direniş hareketi halen işgalcilere karşı kararlılıkla savaşıyor.

NATO yeni savaşlara hazırlanıyor - İ. Manuşyan

S.17

Emperyalistlerin "barış" arayışları- A. Serhat

S.18

Sivas Katliamı'nın 31. yılı...

Katliamcı devlet geleneği gerici-faşist rejim eliyle sürdürülüyor

Sivas Katliamı'nın 31. yılındayız. 33 insanın yaşamını yitirdiği, onlarcasının yaralandığı Sivas Katliamı, Türkiye tarihinin en barbar katliamlarından biri olarak kayıtlara geçti.

Sermaye devletinin karanlık merkezlerinde planlanan katliamın tetikçiliğini ise dinci-faşist çeteler yaptı. Katliama çağrı yapan bildirimler devlet eliyle basılıp çoğaltıldı, provokasyon aparatı olarak gerici "yerel" basın harekete geçirildi, dinci-faşist gruplar Sivas'ta ve çevre illerde devlet tarafından organize edildi... Özetle, daha önce Maraş'ta ve Çorum'da sermaye devleti tarafından hayata geçirilen kanlı senaryo bu kez Sivas'ta devreye sokuldu. Sivas ilk değildi, son da olmadı. Çok değil iki yıl sonra Gazi Mahallesi'nde Aleviler, ilerici ve devrimci güçler hedef alındı. Gazi halkının direnişle yanıt verdiği katliamda 22 kişi hayatını kaybetti.

Harcı kan ve katliamla yoğurulmuş olan sermaye devleti aynı yıllarda Kürt halkına dönük birçok saldırı ve katliamın da altına imza attı. Köy yakmalar, gözaltında kaybetmeler, yargısız infazlar, kitle katliamları vb. kirli savaş yöntemleri ile onlarca Kürt emekçi katledildi. Aynı yıllarda hapisanelerdeki devrimci tutsaklar da hedefte idi. Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da gerçekleştirilen planlı devlet katliamlarında birçok devrimci tutsak yaşamını yitirdi, onlarcası yaralandı.

KATLIAMCI DEVLET GELENEĞİ GERİCI-Faşist REJİM ELİYLE SÜRDÜRÜLÜYOR

Türkiye'de sosyal mücadelelerin gelişip toplum çapında güç olduğu '60'lı ve '70'li yıllarda dinsel gericiliğin ve ırkçı-faşist akımların önü bizzat emperyalistler ve işbirlikçi sermaye iktidarı eliyle açıldı.

Gelişen toplumsal mücadelenin önünü almak hedefini taşıyan bu kirli politika doğrultusunda Komünizmle Mücadele Dernekleri, ırkçı-faşist komando kamp-ları vb. paramiliter yapılar kuruldu. Bu adımları dinsel gericiliği ve ırkçı-faşist zihniyeti siyaset alanında temsil eden partilerin kuruluşu takip etti.

Emperyalistler ve sermaye iktidarı bu iki gerici akımda temsil edilen paramiliter yapıları yeri geldiğinde kanlı provokasyonları tertiplemek için, yeri geldiğinde işçi sınıfı ve emekçileri mücadeleden alıkoymak için etkili bir şekilde kullandı. NATO-CIA beslemesi bu yapılar 12 Eylül'e uzanan süreçte tetikçi olarak birçok katliamın altına imza attılar. Geline yerde ise hem dinsel gericilik hem de ırkçı-milliyetçilik sermaye düzeninin iktidar gücü olarak emekçilerin başına musallat edilmiş bulunuyor:

"Bizzat emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, bu güçleri sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı, bunun siyasal ifadesi olan sola ve devrime karşı besledi, organize etti ve etkili biçimde kullandı. Fakat zaman içinde bu güçler burjuva sınıf düzeninin elinde basit araçlar olmaktan çıktılar ve gelinen yerde ona hükmeden bir gelişme düzeyine ulaştılar. Bunun önünü '50'li yıllarda Bayar ve Menderesler açtılar. '60'lı ve '70'li yıllarda bunu Demireller sürdürdüler. Aynı şeyi '80'li yıllarda Kenan Evrenler ve ardından Turgut Özal-lar yaptılar. '90'lı yıllarda yeniden Demireller yaptılar." (Tarihsel temelleriyle Türkiye'de dinsel gericilik – H. Fırat, www.tkip.org)

Dünden bugüne sayısız katliamda ve provokasyonda etkili bir şekilde kullanılan dinci-faşist akımlar gelinen yerde bir iktidar gücü olarak faşist tek adam rejimi

ile temsil edilmektedir. Sermaye düzeninin bataklığında türeyen, her adımda önü açılan ve palazlandırılan dinci-faşist akımlar gelinen aşamada Türkiye kapitalizminin organik bir bileşeni konumuna erişmiştir. AKP-MHP iktidar bloğunun temsil ettiği siyasi rejim ise burjuva cumhuriyetin evrimi içerisinde geldiği noktayı ifade etmektedir:

"Dinsel gericiliğin çatı partisi AKP, onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar bin türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye'sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır." (TKİP VI. Kongre Bildirisi, www.tkip.org)

"AKP bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. Bazı sermaye kliklerinin onun iktidarından daha fazla yararlanmaları bu genel gerçeği değiştirmemektedir ve tüm sermaye kesimlerinin ona tam desteği bunun böyle olduğunu ayrıca göstermektedir. AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, www.tkip.org)

Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfına ve emekçilere sefalet dayatan, demokratik hak ve özgürlükleri zorbalıkla ayakları altına alan, faşist baskı ve saldırıları her adımında tırmandıran, mazlum Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak için içeride ve dışarıda kirli savaş politi-

kasını aralıksız uygulayan gerici-faşist iktidar, katliamcı geleneğini de aralıksız sürdürüyor. Türkiye tarihinin en vahşi katliamı, Ankara'nın göbeğinde bu iktidarın denetiminde gerçekleştirildi. Roboski'de, Suruç'ta, Diyarbakır'da gerçekleştirilen katliamlar dizini gerici-faşist rejimin genetik kodlarını açıkça ortaya koydu. Çok değil, bir buçuk yıl önce Maraş merkezli depremlerde yaşanan insan kıyımı ve ortaya çıkan acı tablo, dinci-faşist iktidarın ne denli barbarlaşabileceğini gözler önüne serdi. Soma örneğinde olduğu gibi, iş cinayetleri adeta katliam boyutlarına ulaştı. Kadın cinayetleri ise gündelik yaşamın "olağan" haline getirildi. AKP-MHP iktidar bloğunun kirli ve kanlı siciline ilişkin daha birçok örnek verilebilir, ama bu kadarı dahi nasıl bir düzenin hüküm sürdüğünü ortaya koymak için yeterlidir.

İşçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, çevreye, hatta tüm canlı yaşama düşman olan gerici-faşist rejime ve onun temsil ettiği sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütme gelinen yerde yaşamsal bir önem kazanmış bulunuyor. Tam da bu nedenle, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere; toplumun ezilen, yok sayılan, baskı altında tutulan kesimleri bu ölüm ve yıkım düzenine karşı omuz omuza vermeli, hakları, özgürlükleri ve gelecekleri için örgütlü mücadeleyi güçlendirmelidir. İnsanca yaşam koşullarının elde edilmesi de gerici-faşist kuşatmanın parçalanıp atılması da bugüne kadar yaşanan kanlı katliamların hesabını sormanın da yolu buradan geçmektedir.

Bir kez daha halkı ve doğayı ölüme terk ettiler!

Diyarbakır-Mardin bölgesinde yaşanan yangınlar hem kapitalist sistemin barbarlığını hem dinci-faşist rejimin insana, doğaya ve tüm canlılara düşman olan zihniyetini gözler önüne serdi. 15 kişinin hayatını kaybettiği, pek çok kişinin yaralandığı yangınlarda binlerce hektarlık alanda ağaçlar, tarım arazileri ve doğadaki canlılar da kül oldu. Yangın doğal, ekonomik, sosyal bir felakete dönüşürken, saray rejiminin şefleri “faciayı” seyretmekle yetindiler.

Saray rejiminin suç dosyaları bu konuda da çok kabarık. Geçen yıllarda yaşanan yangınlarda da benzer bir ihmal ve vurdumduymazlık sergileyenler bu defa da pişkin açıklamalar yaptı. Yangın Kürt coğrafyasında yaşanınca, rejimin riyakarlığına bir de ırkçılık ekleniyor. İrkçı-faşistlerin sosyal medyadaki paylaşımları, AKP-MHP iktidarının zihniyetini de yansıtıyor. Resmi açıklamalar gerçeğin, yani işlenen suçun üstünü örtme telaşını yansıtırken, saray rejimi ırkçı kampanyayı “görevli” ya da “gönüllü” trollere havale etmiş görünüyor. Zira “Cumhurbaşkanı’na hakaret” diye uyduruk bir suç icat ederek sosyal medya paylaşımlarından dolayı binlerce kişiyi hapse atanlar, kin ve nefret kusan ırkçı-faşist guruhun paylaşımlarını memnuniyetle izliyor.

AKP-MHP rejiminin halkı ölüme terk etme konusundaki pervasızlığı yeni bir olgu değil. Maraş merkezli depremlerde de on binlerce kişiyi enkaz altında ölüme terk eden rejimin kurumları, o günlerde çadır satmakla iştiğal ediyorlardı. Saraylarda sefahat sürenler, suçu Allaha havale ederek kendilerini aklamaya çalıştılar. Çıkardıkları “imar afları” ile yıkıma davetiye çıkaranlar, depremin ardından halkı enkaz altında ölüme bıraktı. Bu aynı zevat yıkılmış kentlerin görüntüsünü keyifle izlediler. Zira oradan elde edecekleri rantın hesabını yapıyorlardı. Nitekim bugünlerde “rezerv alan” adı altında depremedelerin malına/mülküne el koyarak rant çarkını işletiyorlar. Ege ya da Akdeniz sahilleri yandığında halkın üstüne çay paketleri atarak gösteri yapan Erdoğan, ülkenin ormanlarının yansını umursamadığını göstermekle kalmadı, “orman vasfını yitirmiş arazi” diyerek oraları ranta açma imkanı bulduğu için

seviniyordu.

Diyarbakır Çınar ile Mardin Mazıdağı bölgeleri arasında çıkan yangını izleyen rejim, önce Kürt köylülerini suçlamaya kalkıştı. Diyarbakır Valiliği ile Sağlık Bakanlığı yangının anız yakılması sonucu başladığı yalanını ortaya attı. Oysa pek çok görgü tanığı yangının kopan elektrik tellerinden çıktığını bölgeye giden heyetlere anlattı. Nitekim sonrasında bu yalanı geri çekmek zorunda kaldılar. Buna karşın halen de gerçeği dile getirmiyorlar. Zira saraya yandaş şirketlerin önde gelenlerinden biri olan DEDAŞ’ı koruma taleşindalar. Suç dosyaları kabarık olan bu şirket, saray rejimi tarafından korunduğu için hesap vermekten yakasını sıyrıyor. Bu defa ise işi o kadar kolay olmayabilir.

Yangının bu kadar yayılması ve ölü sayısının fazla olmasından AKP-MHP rejimi sorumludur. Zira yangının başladığı anda harekete geçen DEM Parti milletvekilleri ilgili devlet kurumları ve iktidar nezdinde girişimde bulundular. Ancak tüm çabalarına rağmen yangını söndürme çalışmaları çok geç başlatıldı. Bu ise pek çok kişinin yangını söndürmek için çaba harcaması ve bu sırada feci şekilde hayatını

kaybetmesine neden oldu.

Enerji hatlarında hiçbir bakım ve onarım yapılmayarak yangına neden olan DEDAŞ, elektrikleri keserek de halka pervasızca eziyet etmektedir. 2020 yılında konuya dair bir rapor hazırlayan HDP, şirketin enerji hatlarına bakım yapmadığını somut verilerle ortaya koymuştu. Buna rağmen saray rejiminin korumasındaki şirket kılını kıpırdatmadı. Ne de olsa kapitalist şirketler için insanın, doğanın, canlıların bir kıymeti harbiyesi yok. İktidar da aynı zihniyette olunca, “yangın felaketleri” de bu kokuşmuş rejimin “olağan kötülükler” listesine ekleniyor.

DEDAŞ, AKP’nin uyguladığı vahşi neo liberal politikaların rantından beslenerek semiren şirketlerden biri. Elektrik dağıtımı gibi önemli bir işi özel şirketlere devreden rejim, alanı kar hırsıyla gözünü karartmış, kural tanımaz kapitalist şirketlere terk ederek felaketlerin de önünü açtı. Neo liberal politikalar gereği personel ve teknik donanım bakımından yetersiz bırakılan İtfaiye de yangınları söndürme konusunda acze düşüyor. Tıpkı AFAD’ın depremlerde aciz duruma düşüp insanları ölüme terk etmesi gibi.

Yani her tarafından dökülen bir sistem var. Ancak sorun bundan ibaret kalmıyor, halk bu kokuşmanın yol açtığı felaketlerin kurbanı oluyor, her olayda ağır bedeller ödüyor.

Kapitalizm doğası gereği barbar bir sistemdir. Bu sistemin dinci-faşist, bilime düşman, halkı hor gören, ölümü “sıradan” bir olay kategorisine yerleştiren bir zihniyetle birleşmesi ise sorunları daha da derinleştiriyor. 1990’lı yıllarda “kirli savaş” politikasını uygulayan devlet Kürtlerin yaşadığı binlerce köyü yakıp yıkmış, gerillaların içinde saklandığı iddia edilerek ormanlar yakılmıştı. Şimdi ise her şeyin yanıp kül olmasını, canlıların ve doğanın yanmasını izliyor.

Böylesi bir katliamın “sıradan/olağan” bir şeymiş gibi sunulması hem kapitalizmin hem bu sistemin siyasi temsilci olarak iktidara taşıdığı dinci-faşist zihniyetin insan soyu önünde aşılması gereken bir engel olduğunun somut göstergeleridir. Bu kokuşmuş sistemle yarattığı siyasi gericilik yıkılmadan, emekçilerin “felaketlerden” kurtulması da mümkün olmayacaktır. Kurtuluşa giden yolun açılması da ancak halka karşı ağır suçlar işleyen sistemden hesap sorulmaya başlamasıyla mümkün olacaktır.

Düzen cephesinde “yumuşama” tartışması

E. Eren Yılmaz

Yerel seçimlerin ardından piyasaya sürülen “yumuşama” tartışmaları gündemde tutulmaya devam ediliyor. AKP-MHP iktidarının toplumda yarattığı çok yönlü yıkım ve bunun açmazları, kapitalist düzenin temel işleyişinde yaşanan aşınmalar ve nihayet AKP'nin kendi rejimini inşa etme çabasının yarattığı tahribatlar, birisi iktidar diğeri muhalefet olan sermaye partilerinin “yumuşama/normalleşme” tartışmalarına zemin oluşturmuştu.

CHP, düzendeki aşınmayı onarma çabasının bir ürünü olarak, AKP ise yerlerde sürünen imajını bir parça düzeltmek ve yoluna devam etmek adına “iyi niyet gösterileri” sürecini başlatmıştı. Arada bir dillendirilen “kırmızı çizgi” hatırlatmaları eşliğinde yapılan “yumuşama” görüşmeleri ve hemen ardından propaganda amaçlı “keskin” açıklamalarla ilerleyen süreç, karşılıklı atışmalarla devam ediyor. Erdoğan, son grup toplantısında yaptığı açıklamada “yumuşamanın” ne olduğu tartışmasına kendi cephesinden son noktayı koymuş oldu: “Siyasette yumuşama, muhataplarımızın ifadesiyle normalleşme çabamız aslında muhalefeti normalleştirme çabasıdır.”

Özcesi Erdoğan diyor ki, “normal olan mafyatik saray rejimidir. Muhalefet, bu rejimin tahkim edilmesine hizmet ederse onu ‘normal’ kabul eder, yağmadan kırıntı bile veririz.”

Seçim hezimetine uğramış, gayri meşru bir rejimin şefi için bu sözler, fazlasıyla küstah bir tını taşıyor. Düzen muhalefetine tutumu ise, AKP şefine bunları söyleme zemin hazırlıyor.

İki tarafa da emperyalistler ve ülkenin para babaları nasıl bir “niyet” beyan ettiler, bilemiyoruz. CHP şefinin “22 yıllık suça ortak olmayacağız”, AKP şefinin ise “22 yıllık başarıya kimseyi ortak etmeye-

ceğiz” söylemleri eşliğinde devam eden sürecin nereye varacağını hep birlikte göreceğiz. Kimin kimi normalleştirip kendine eklemeyeceğini ise zaman gösterecek. Ancak şu kadarı kesin ki, sermaye partilerinin “yumuşama” ya da “sertleşme” tartışmaları milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını etkilemiyor. Çünkü bu tartışmalar devam ederken ekonomik ve sosyal yıkım saldırıları “kararlı” adımlarla sürüyor. Temel demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanırken, baskı ve zorbalık politikaları pervasızca uygulanıyor. Kayyım saldırısıyla Kürt halkının iradesine ipotek koymak, savaş ve saldırganlığı tırmandırmak gibi, esasında toplum yaşamını doğrudan etkileyen AKP-MHP rejiminin hedefleri yerli yerinde duruyor. Kapitalist düzenin çarkları aynı şekilde dönmeye devam ediyor. Rejimin işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırıları devam ediyor. Sermaye partileri görüşüyor diye bu sorunlarda bir değişiklik ola-

mayacak. Saray rejiminin emek, insan ve doğa düşmanı saldırılarını geriletebilmenin yolu işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesini geliştirilmekten geçiyor. Dolayısıyla toplumsal mücadelenin seyri, rejimin pervasızlık düzeyini de belirleyecektir.

Burjuva siyaset arenasında son süreçte olduğu gibi yaşanan kimi gelişmeler, toplumsal yaşamda esaslı bir değişim yaratmıyor. Gündemi işgal etmek, kitleleri manipülasyonla oyalamak, bu tür gelişmeleri ağzına sakız edip tartışmaya pek hevesli olan sağ ya da sol liberal çevrelere konuşulacak gündem vermek ötesinde “yumuşama” tartışmalarının ne anlamı olabilir ki?

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler için esas gündem; ekonomik, sosyal, siyasal yıkım saldırıları ve buna karşı birleşik, kitlesel mücadelenin nasıl örgütlenebileceği noktasında düğümliyor. Ülkenin temel gündemi krizin faturasını kimin ödeye-

ceğidir. Yaklaşık iki aydır süren “yumuşama” tartışmaları sürecinde bile bir milim değişmeyen sömürü, soygun, baskı ve zorbalık orta yerde dururken ötesini tartışmak, bu tartışmaları körüklemek, tartışmalara boş gözlerle bakarak heveslenmek, daha ağır bir fatura olarak dönmesi kaçınılmaz olan sonuçlara omuz vermek anlamına gelir. Dahası “yumuşadı-sertleşti” tartışmaları eşliğinde toplumla alay edencesine yapılan açıklamaları siyasete çekmek anlamına da gelir. Çünkü kitleleri avutabildiklerini gördükleri her anın ardından daha pervasız icraatlara giriştiklerini biliyoruz.

Saray rejiminin yarattığı atmosfer içerisinde düzen siyasetinin nasıl bir seyir izleyeceği AKP-CHP şeflerinin temel tartışma konusu olabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler için esas tartışma ise kapitalist düzenin temellerinin nasıl yıkılacağı olmalıdır.

Hakkari Belediyesi'nin seçilmiş başkanının görevden alınarak kayyım atanması üzerine protestolar sürüyor.

İzmir Aliğa'da Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Demokrasi Meydanı'nda oturma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirildi. “Kayyımlar gidecek biz kalacağız”, “Bijî berxwedana Colemêrg” sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklaması okunarak her per-

Aliğa'da kayyım protestosu

şembe oturma eyleminin yapılacağı duyuruldu. Açıklamada şunlar ifade edildi: „Miadı dolmuş ve ülkeyi yönetme kabiliyetini kaybetmiş iktidarın müdahale ettiği her şey vahim bir hal almaktadır. Ülkemizde virüs olur pandemiyle

felakete dönüşür, yağmur yağar, sel olur felakete dönüşür, kar yağar, çığ olur felakete dönüşür, deprem olur, felakete dönüşür, DEDAŞ görevini yapmaz, ihmalî yangına sebep olur, devlet müdahale etmez felakete dönüşür.”

Açıklamanın sonunda şunlar ifade edildi:

“Sonuç olarak; demokrasinin ve serbest seçimlerin içinin bu şekilde boşaltılıp adeta bir oyun haline getirilmesi, böylelikle hukukun üstünlüğü ilkesinin, insan hakları ve demokrasi değerlerinin tümüyle ayaklar altına alınması hiçbir şekilde kabul edilemez.”

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Siyasal hak ve özgürlüklerin gaspına karşı birleşik direniş...

Kayyım saldırısına geçit verme!

İçişleri Bakanlığı, 3 Haziran'da Hakkari Belediyesi Eş başkanı Mehmet Sıddık Akış'ı görevden uzaklaştırdı ve yerine kayyım atandı. Akış, görevden uzaklaştırıldığı gün gözaltına alındı, 10 yıldır devam eden davada karar verildi ve 19 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.

31 Mart yerel seçimleri sonrasında Van'da hayata geçirilmeye çalışılan saldırının devamı olarak Hakkari Belediyesi'nde kayyım saldırısı devreye sokuldu.

AKP iktidarının kayyım saldırısı yeni bir yöntem değil. Parti kapatma, belediyelere kayyım atama, dokunulmazlıkların kaldırılması, avukatların, gazetecilerin, öğrencilerin tutuklanması, insanların kaçırılması, köylülerin helikopterden atılması, köy yakmak, linç kampanyaları düzenlemek, "söndürül(e)meyen" orman yangınları ve daha birçok kirli yöntemle sermaye düzeni Kürt halkına boyun eğdirmek istiyor.

Yerel seçimlerin ardından Van'da Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı kazanan DEM Parti'li Abdullah Zeydan'ın yerine yargı eliyle AKP'li Abdulahat Arvas atanmaya çalışılmıştı. Ancak bu saldırı direnişle geri püskürtülmüştü. Hakkari Belediyesi'ne kayyım atanması sonrasında da Kürt Hareketi ve ilerici-devrimci güçler tarafından direniş iradesi ortaya kondu. Kayyım saldırısına karşı nöbet eylemleri yapılıyor ve 29 Haziran'da İstanbul'da Kayyım saldırısını protesto etmek için miting gerçekleştirilecek. 30 Haziran'da ise İstanbul'dan Hakkari'ye "İradeye saygı yürüyüşü" başlatılacak. Kayyım saldırısına karşı geliştirilen eylem ve direniş-

lerin devam etmesi, kitlesel, fiili-meşru mücadele ile Kürt halkının iradesinin savunulması, gerici-faşist rejime geri adım attırmanın tek yoludur.

Kayyım saldırısı bir irade gaspı olmanın yanı sıra, saray rejiminin haklara ve özgürlüklere dönük saldırganlığının temel bir halkasıdır aynı zamanda. Gezi davasında verilen karar, 1 Mayıs tutuklamaları, Kobane davasının sonuçları, sınır ötesi operasyonların artması ve kayyım saldırısı "yumuşama" aldatmacasının

yansımalarıdır. Bir diğer yansıması ise OVP ile emekçilere dayatılan "kemer sıkma" uygulamalarıdır.

Kürt halkına saldırganlıkta sınır tanımayan rejim, bu saldırılarla aynı zamanda düzen muhalefetini ve toplumu dizayn etmeye çalışmaktadır. Dinci-faşist iktidar Kürt sorununu toplumu manipüle etmek için kullanmak istiyor. Rejim bir yandan Kürt halkının kazanımlarına saldırırken diğer yandan da işçi ve emekçileri ırkçı-şoven politikalarla zehirlemeye

çalışıyor.

Bu politika, ekonomik krizin ağır faturasına, zorbalığa, dinsel gericiliğe, hırsızlık, yolsuzluk ve yağmaya karşı emekçilerin büyüme potansiyeli olan öfkesini denetim altına almanın yollarından biridir. "Milli güvenlik", "Vatan", "teröre karşı mücadele" söylemleriyle demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine ve devlet terörünün tırmandırılmasına da meşruluk kazandırılmak istenmektedir. Önümüzdeki süreçte "yeni Anayasa" tartışmaları, "normalleşme" söylemleri ve gerici-faşist rejimin tahkim edilmesi kapsamındaki saldırılar devam edecektir. Bu planları boşa çıkarmak, siyasal hak ve özgürlükleri kararlılıkla savunmaktan geçiyor. Yoğunlaşan sefalet koşullarına, artan faşist baskı ve zorbalığa karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmek günün önemli sorumluluklarından biridir.

İşçi sınıfının iktisadi-sosyal taleplerini kazanabilmesi de Kürt halkının zorbalığı püskürtebilmesi de sermaye düzenine karşı bağımsız, devrimci bir sınıf hareketi yaratmak ve fiili direniş hattını güçlendirmekle mümkündür. Devrimci sınıf hareketi, Kürt halkının mücadelesine güç kazandıracak ve Kürt halkının mücadelesinin kaderini belirleyecektir.

Kürt halkının haklı ve onurlu direnişini sahiplenmek ve halkların birleşik devrimcilerinin önündeki güncel sorumluluklardan biridir.

G. UMUT

İstanbul'da kayyım karşıtı kitlesel miting

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri "Emeğimiz ve özgürlüğümüz için kayyım geçit vermeyeceğiz!" şiarıyla bir süredir çalışmasını yürüttüğü miting Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdi. Miting öncesi Başak İstasyonu'nda kortejler oluşturuldu. BDSP "Sömürüye, baskıya, kayyım geçit yok! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" yazılı pankart, DGB ise önlük ve flamalarıyla katıldı. Coşkulu sloganlarla geçen yürüyüşün ardından program başladı. Ortak metinde kayyım saldırısının Kürt halkının kazanılmış haklarını, eşitlik ve özgürlük mücadelesini boğmanın bir aracı olduğu belirtildi. Açıklamada ik-

tidar bloğunun "Yeni anayasa" ve "yumuşama" adı altında toplumsal tepkiyi kontrol altına almaya çalıştığına dikkat çekildi. Devamında işçilere, emekçilere ve gençlere yoksulluk ve geleceksizlik dayatan iktidarın halkların kabanar öfkesinden korktuğu vurgulandı. Gezi ve Kobane davalarındaki cezalara, 1 Mayıs Taksim yaşağına, OVP'ye, etki ajanlığına, ÇEDES'e, sendikal örgütlenmenin engellenmesine, söz, basın, gösteri hakkının gaspına, "Ailenin korunması" adı altın-

da kadın düşmanı politikalara, doğa ve çevrenin talanına, halklara yönelik savaş politikalarına, İsrail'le ticari ve askeri ilişkilere işaret edilen açıklamada son olarak mücadele çağrısı yapıldı.

Hakkari Belediyesi Eş Başkanı Viyan Tekçe söz aldı. Geçmişten bugüne kayyım saldırısını teşhir eden Tekçe, "Belediyemizin hedef olmasının nedeni halkımızın örgütlülüğünden duydukları korkudur" dedi. Kayyım meselesinin Türkiye'nin sorunu olduğunu vurgulayan

Tekçe demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırıları hatırlattı. Direnenleri selamlayarak devam eden Tekçe "Her türlü kumpas ve gaspa inat hayatlarımıza, seçme ve seçilme hakkımıza sahip çıkacağız" dedi. Mehmet Sıddık Akış'ın, Gezi tutsakları adına Can Atalay'ın, Kobane Dava tutsakları adına Figen Yüksekdağ'ın ve 1 Mayıs tutsaklarının mitingte gönderdiği mesajlar okundu.

Mitingte Adalılar, MKM Müzik Topluluğu ve Onur Akın'ın ezgileriyle sahne aldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Yıkım kararlı adımlarla devam edecek!

E. Eren Yılmaz

AKP-CHP arasında “yumuşama” görüşmeleri sürüyor. Erdoğan-Özel arasında gerçekleşen görüşmelere, kimi gündemler üzerinden AKP’li Bakan-CHP Başkan yardımcılarını görüşmeleri ekleniyor. Ülkede “demokrasi” rüzgarları estirilen görüşmelerin ardından taraflar kamuoyuna yaptıkları açıklamalarda “bildiklerini okumaya”, ilgili konulara dair yaklaşımları üzerinden birbirlerini eleştirmeye devam ediyor. Kısacası CHP’nin “sorumlu muhalefet” adımlarının bir parçası olarak gündeme gelen “dostlar alışverişte görsün” görüşmeleri, AKP ile CHP’nin kendi hesaplarına göre propaganda yapmanın ötesinde bir anlam taşıyor. Saray iktidarı sosyal yıkım, dinci gericiliği topluma dayatma, baskıyı artırma gibi hedeflerini gerçekleştirmek için pervasızca adımlar atarken, görüşmeleri de vesile eden CHP ise biriken sorunları istismar ederek, “toplumsal muhalefetin öncüsü” havasına bürünmeye çalışıyor.

Bu kapsamda gerçekleştirilen son görüşmede Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ile CHP Başkan Yardımcısı Yalçın Karatepe bir araya geldi. “4 saat sürdü” başlıklı haberlere konu olan görüşmede o kadar saat ne konuşuldu bilmiyoruz. Sonrasında yapılan açıklamalara göre CHP kimi başlıklarda görüşlerini ifade etmiş, Mehmet Şimşek talepleri almış o kadar. Anlaşıldığı kadarıyla görüşmenin tek “olumlu” tarafı Şimşek’in sergilediği “misafirperverlik” olmuş.

Hem Yalçın Karatepe hem CHP merkezinden yapılan açıklamalara göre sarayın bakanı Şimşek’e dört başlık altında öneriler sunulmuş: Asgari ücrete ara zam yapılmalı, emeklilerin maaşlarına enflasyona ek olarak ilk altı ay büyüme oranı kadar zam yapılmalı, vergi düzeninde daha “adaletli” bir işleyişe geçilmeli, çift-

çilere destek sağlanmalı... Yansyanlara göre kimi başka alt başlıklar da konuşulmuş. Ancak taraflar arasındaki tartışmada CHP, “iktidarda faturayı emekçiye kesmek dışında bir irade yok” derken, Saray iktidarı ise “biz zaten kararlı adımlarla düzenli işleyen bir ekonomi programını başarılı şekilde uyguluyoruz, CHP talep iletmek değil rol kapmaya çalışan popülizm peşinde” diyor. Görüldüğü kadarıyla iki tarafın da birbirilerine yönelik eleştirilerinde gerçeklik payları var.

AKP-MHP gericiliği toplumsal yaşamın bütün alanlarında yarattığı enkaz yığını, işçi sınıfına ve emekçilere çok daha ağır bir fatura çıkartarak telafi etmeye çalışıyor. Çok yönlü saldırı dalgasının en önemli başlıklarından birini ekonomik yıkım adımları oluşturuyor. On milyonlarca işçinin, emekçinin, emeklinin açlık sınırının altında yaşadığı, temel insani ihtiyaçlarını bile karşılayama-

dığı koşullarda uygulanan saray-Şimşek ekonomi programı ‘kemer sıkma’ döneminden ‘boğaz sıkma’ dönemine geçişi anlatıyor. Bu program vergi soygununun ağırlaşmasına, çalışma koşullarının katmerli sömürü ekseninde şekillenmesine ve milyonlarca işçi ve emekçinin sefaletin dipsiz kuyusunda yaşamasına karşın bir avuç sermayedarın kâr rekorları kırmasına dayanıyor.

Mehmet Şimşek’in “kararlı adımlar” ve “bundan taviz vermeyeceğiz” yönlü pervasız açıklamaları henüz toplumsal bir muhalefetle karşılaşmayan rejimin aynı şekilde yola devam edeceğinin ilanıdır. Yansıdığı kadarıyla CHP’nin bu programa esaslı bir itirazı yok. Dahası ekonomiye dair ortaya koyduğu bütünlüklü bir programı da yok. Toplumsal yaşamda çok fazla öne çıkan ve çok fazla dillendirilen sorunlar dile getirilerek, “emekçi düşünen CHP” algısı yaratmaya ça-

lışıyorlar. İki bir Saray’a “ekonomide rasyonel zemine dönme” çağrısı yapan CHP’nin eski yönetimi gibi acar başkanın da kurmay heyetinin de “rasyonel adımlar” talep etmenin ötesine geçen bir yaklaşıma henüz tanık olunmadı.

İşçi sınıfı ile emekçiler Saray gericiliğinin ekonomik/sosyal yıkım saldırılarına ancak örgütlü mücadeleyi geliştirerek karşı durabilir, krizin faturasını parçalayıp atabilirler. Fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmenin sağlanması, taleplerin güçlü bir biçimde dile getirilmesi, sınıf mücadelesinin geliştirilmesi temel ihtiyaçlar durumunda. Bu mücadele, “sorumlu muhalefet” çizgisiyle işçi sınıfı ile emekçi kitlelerin dalga kırını olmaya soyunan CHP’nin manipülasyona dayalı adımlarını da hedefe koymalı, sınıfa karşı sınıf bakışını temel almalıdır. İşçi sınıfının kurtuluşu ancak kendi eseri olacaktır.

Sivas Katliamı’nın 31. yılında Ankara, İzmir, İstanbul, Bursa, Antakya, Eskişehir, Elazığ, Kocaeli, Samandağ, Balıkesir, Antalya’da anma eylemleri yapıldı.

Sivas’ta anma eylemi saat 10.00’da başladı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sivas Şubesi ile Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı önünden Madımak Oteli önüne yürüyüş yapıldı.

Eylemde sık sık “Sivas’ın ışığı sönmeyecek”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep

Sivas’ta kitlesele 2 Temmuz eylemi

beraber ya hiçbirimiz”, “Faşizm karşı omuz omuza” sloganları atıldı. Sivas’ta ölenler ve devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayan anmada konuşma yapıldı. Madımak’ta ölenlerin yaşamı kısaca anlatıldı ve anıldı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel

Başkanı Cuma Erçe ve parti temsilcileri konuşmalar yaptı. Sivas Katliamı’nı yapan faşist zihniyetin bugün de Kayseri’de Suriyelilere saldıran aynı zihniyet olduğuna vurgu yapılırken, bu gerici ve şeriat zihniyeti ile bütün sol sosyalist yapılar ve demokratik kitle örgütlerinin hep beraber mücadele etmesi gerektiği

vurgulandı. Müfredatın gerici yönlerine ve CEDES projesine hep beraber karşı durulması gerektiği ve Cemevlerin ibadethane sayılması istendi. Anma sloganlarla son buldu. Eyleme Alevi Bektaşlı kurumlarının dışında katliamda yaşamını yitirenlerin aileleri, CHP ve TİP genel başkan düzeyinde katılım sağladı. Ayrıca EMEP, SOL Parti, DTP, BDSP, Partizan, Kaldıraç destek verdi.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

Kademe kademe eylemişler öğretmenliği...

Atanamamanın yeni adı akademi!

Sarayın Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırladığı Öğretmenlik Meslek Kanunu ve Milli Eğitim Akademisi Kanunu taslağı öğretmen olmak için üniversitelerde verilen eğitimi yok saymakla kalmıyor, öğretmenlerin meslekten ihracına zemin hazırlayacak düzenlemeler de içeriyor.

NEDİR BU ÖMK (7354 SAYILI ÖĞRETMENLİK MESLEK KANUNU)?

ÖMK diyor ki, aday öğretmenlik süreciyle yaratılan ayırışma yetmemektedir, 'öğretmen', 'uzman öğretmen', 'başöğretmen' şeklinde üç kategori daha belirleyelim. Bir kariyer mesleği olarak tanımlanan öğretmenlik için bunlar da 'kariyer basamakları' diye tanımlanıyor. ÖMK, öğretmenler arasında kast sistemi oluşturacağı gibi eşit işe eşit ücret yaklaşımını da alt üst edecek.

Peki ya Milli Eğitim Akademisi/MEA?

MEB tarafından kurulacak olan Milli Eğitim Akademisi'ne biçilen misyonla üniversite eğitimi/mezuniyeti bir anlamda yok sayılacak. Akademiye yeniden okuma-sınava tabi olma gibi kuralar dayatılacak. 'Akademi' dayatmasıyla kamuda öğretmen tasfiyesinin önünün açılacağı ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki iş güvencesini ortadan kaldırmayı amaçladığı yönünde ön görüşler var.

"ÖĞRETMENLER YENİ NESİL SİZİN MÜŞTERİLERİNİZ OLACAKTIR!"

Toplumun yeni nesillerini yetiştirmekle yükümlü öğretmenlik mesleği MÖ 4. YY'a kadar uzanan bir geçmişe dayanıyor. İktidarın dayattığı neoliberal politikalarla ticari bir alan haline getirilen eğitim süreci, dinci-gericiliğin yap-boz tahtasına da dönüştürüldü. Kamusal bir sorumluluk olması gereken eğitim-öğretim, 90'larla hızlanan neoliberal politikalar ekseninde okulların "kar getiren işletme" haline getirilmesi süreci başlatılmıştı. Bu süreci hızlandıran AKP'nin, ek olarak orta çağ artığı gerici ideolojisini kurumsallaştırdığına da tanık olduk/oluyoruz.

Okullar ticarethane, öğrenciler müşteriye çevrilirken öğretmenlerin görev ve misyonları da gerici rejim tarafından yeninden tanımlanıyor. Öğretmenlere, öğrencilere müşteri gözüyle bakmak

zorunda oldukları telkin ediliyor. Oysa öğretmenlerin kendileri de bu gericilik çarkında öğütülerek müşteri durumuna düşürülüyor.

Öğretmenleri bir tür kast sistemiyle bölmeyi hedefleyen ÖMK'daki sınav maratonu ve yeni sınav sistemi devlete yeni gelir kapısı olacak. Yüksek lisans ve doktora eğitimi almak kademe sisteminde "kariyer" basamaklarını atlamayı kolaylaştırma olarak sunuluyor. Bu da özel okullar başta olmak üzere sınavda zorlananların süreci kolaylaştırmak ve hızlandırmak için başvuracağı bir yöntem olarak gibi görünüyor.

MESLEKLERDE DÖNÜŞÜM EN ÇOK DA ÖĞRETMENLİKTE!

Mesleklerde dönüşüm yaşandığı gibi, 'devlet güvencesi' altında söylenen mesleklerde de benzer bir süreç işletiliyor. Artık, militarist aygıtlar hariç resmi kurumlarda kadrolu bir işe girmek gittikçe zorlaştırılıyor. Bu alanlarda da güvencesiz/taşeron çalışma, yani kaba kölelik adım adım kural haline getiriliyor. Bunların başında da öğretmenlik mesleği geliyor. Yıllar içerisinde ücretlerin erimesinden atama yapılmamasına, ücretli ve sözleşmeli çalışmadan özel sektöre itilmeye kadar birçok sorunla boğuşan öğretmenler şimdi de Milli Eğitim Akademisi ile yeni engellerle karşı karşıya

birakılıyor.

Veriler durumun vahametini ortaya koyuyor: 2009 yılında teknik eğitim fakülteleri kapatıldı, 2012 yılında eğitim fakülteleri kapatıldı. Yıllardır öğretmen mezun etmeyen bu rejimde artık alınan lisans eğitiminin sorgulaması da yapılıyor. 2023 yılı sonunda yapılan resmi açıklamaya göre 68 bin öğretmen açığı mevcut. Eğitim alanındaki sendikaların verilerine göre ise 100 bin civarında. Öğretmen ataması yapılmazken, okullara dinci-gericilik propagandası yapacak farklı kılıklara büründürülmüş on binlerce kişiye ise kadro vermekte sakinca görmüyorlar.

SORUNLARI DERİNLEŞTİREN SALDIRIYA KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELE!

Ortada yıllardır saray rejim tarafından biriktirilmiş bir sorunlar yumağı var. Yukarıda değindiğimiz örnekler bile öğretmenlik mesleği ve öğretmenlerin durumunu anlatmaya yetiyor. Bakanlık tan ve devletten atılan son adımlar ise sorunları daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramıyor. Eğitim alanından kar elde etme, kasa doldurma ve alandaki özel sektörü palazlandırma yaklaşımı var. Bu vahşi neo liberal saldırıyı, dinci-gerici propagandanın çocuklara dayatıldığı ders saatlerinin adım adım

uzatılması tamamlıyor.

Mafyatik AKP-MHP rejimi sorunları daha da derinleştirmek, çalışma koşulları ve ücretleri insanlık dışı düzeye çekmek için pervasız adımlar atarken, eğitim emekçilerinin bu saldırganlığa vereceği yanıtlar önemli olacaktır. Zira eğitim alanı kamu ve özel sektör diye ayrıldığı gibi kamuda kadrolu, sözleşmeli ve ücretliler ayrımı da yaşanıyor. Sermaye rejiminin bu kadar pervasızlaştığı koşullarda eğitim alanındaki sendikalar siyasal ayrışmalara göre üye yapıp birbirlerine karşı tutumları olarak tabanın sorunlarından gün be gün uzaklaşmışlardır.

ÖMK ile kamu alanında örgütlü eğitim sendikaları birlikte eylemli bir hat oluşturma adımı attılar. Özel sektörde çalışan öğretmenlerin örgütlenmesi ve taleplerini dile getirmek için sokaklara çıkması ise toplumsal mücadele açısından çok önemli. Eğitim alanındaki tüm sendikaların ortak bir mücadele hattı örmesi, tüm eğitim emekçilerinin sorunlarını dile getirmesi ve talepleri için ortak bir mücadele hattı örmesi gerekmektedir. Öğretmenlerin insanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlanıp sağlanmayacağı, eğitim-öğretim alanının bilimsel, nitelikli, parasız, ulaşılabilir bir temele kavuşup kavuşmayacağını bu mücadelenin düzeyi belirleyecektir.

“Rezerv” demagojisiyle rant ve talan

6 Şubat 2023'te gerçekleşen ve 11 ilde yıkımlara neden olan depremin üzerinden 16 aydan fazla süre geçti. Bu sürede mağduriyetle baş başa bırakılmaları yetmezmiş gibi, şimdi de depremzedelerin yaşam alanları iktidar tarafından talan edilmek isteniyor.

Yirmi yılı aşkın süredir ülkeye yöneten dinci-faşist iktidar depremin ilk anından itibaren üvey evlat muamelesi yaptığı Antakyalıların kendisine oy vermedikleri için cezalandırdı. Depremin ilk günlerinde neredeyse hiçbir kurtarma ve insani yardım taşımadığı kente yapılan gönüllü yardımları da engellemeye çalışmıştı. Yıkıntılar altından gelen yardım sesleri de bu politikanın neticesinde kesilmiş ve faşist iktidar göz göre göre burada bir katliam gerçekleştirmişti.

Bizzat gerici iktidarın şefi Erdoğan pişkin bir şekilde “Merkezi yönetimle yerel yönetim el ele vermezse, dayanışma halinde olmazsa o şehre herhangi bir şey gelmez. Hatay’a geldi mi?” diyerek o tiksinti verici zihniyetlerini ortaya sermişti.

Kira yardımı bitti, talan sürüyor

Depremin üzerinden geçen bunca zamana rağmen artık neredeyse hiçbir yardım alamayan deprem mağdurlarına

AFAD eliyle ödenen komik kira yardımları da ev sahibi olmayanlar için bu ay itibarıyla kesildi. Söz verilen evler ise depremzedeler için hala uzak bir hayal.

Öte yandan iktidarın boş durduğu da söylenemez. Nitekim geçtiğimiz günlerde bir kez daha gündeme getirilen “rezerv alan” uygulaması ile özellikle Antakya, Defne ve Samandağ’da talanın önü açılıyor. Bu uygulama, depremzedelerin ellerinde kalanın da faşist iktidar ve avaneleri tarafından gasp edilmek istendiğine işaret ediyor.

Samandağ’ın en merkezi noktası olan aktif bir şekilde alışverişin olduğu sağlam yapıların bulunduğu dükkan ve hanelerin sahipleri telefonlarına gelen mesajlarla bölgenin rezerv alan ilan edildiğini

öğrenmişlerdi.

Aslında bu rant uygulaması 9 Kasım 2023'te Resmi Gazete’de yer almıştı. Özü rant olan bu düzenleme ile Antakya, Defne, Samandağ ve Kırıkhan ilçelerinde yüzlerce hektarlık alanın “rezerv alanı” ilan edildiği belirtilmişti.

Bu rant uygulamasına karşı tepkilerini eylemli bir şekilde ortaya koyan Antakyalılar farklı inanç ve kültürlerin bir arada yaşadığı kentte demografik yapının da değiştirilmesi tehlikesine dikkat çekiyorlar.

Evi yıkılan veya ağır hasar görenlere söz verilen evlerin yapımı daha çok uzun sürecek gibi görünürken bu evlere 7 milyon TL dolayında bir fiyat biçilmiş olması ve devletin sadece 4 milyon lira-

ya yakın bir destek vereceği (o da olursa) düşünüldüğünde depremzedelerin büyük çoğunluğunun bu evlerde oturma şansının olmayacağı açıktır. Tıpkı Sulukule’de “kentsel dönüşüm” adı altında yıkılan evlerinin yerine yapılan konutların taksitlerini ödeyemeyen ve yerlerimden edilen insanlar gibi...

İmar affı ve denetimsizliğin yanı sıra depremin ilk anında da hiçbir şey yapmayan gerici-faşist iktidar on binlerce kişinin ölümünün doğrudan sorumlusu olmuştur. Başta Hatay olmak üzere depremin vurduğu bütün kentlerde dün insanları göçük altında bırakanlar aradan geçen zaman diliminde de aynı vurdumduymaz politikayı sürdürmüş, depremzedeler için yapılan devasa bağışların çoğunu da adreslerine ulaştırmamıştır. Bu kadar rezale ve eziyet yetmezmiş gibi iktidar, göz diktiği alanları depremde mağdur ettiği halkın elinden almaya hazırlanıyor. Hem bu yağma ve talan düzenine hem saraylarda sefahat süren temsilcilerine karşı durmak sadece yıkımı yaşayanların değil hepimizin sorunudur.

E. YALÇIN

Dört bir yanda “Adalet” arayışı

Sermaye iktidarı “tasarruf” ve “kemer sıkma” politikalarıyla ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkarken demokratik hak ve özgürlüklere saldıran olabilecek öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyor. Bu nedenle en küçük yan yana geliş ve hak arama eylemi baskı ve zorbalıkla bastırılmak isteniyor. Rejim, kaba baskı ve saldırıların yanı sıra yargıyı da bir aparat olarak kullanarak emekçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Dört bir yanda emekçiler tüm saldırılara rağmen “adalet” arayışını sürdürüyor. Depremzede yakınlarının, hayvan hakları savunucularının, Şenyaşar ailesinin, kayyım saldırısına karşı Kürt emekçilerin ve tutsak yakınlarının adalet talebiyle başlattığı nöbetler sürüyor.

Maraş’ta 6 Şubat 2023’teki depremlerde yıkılan ve 44 kişinin hayatını kaybettiği Sait Bey Sitesi’nde yakınlarını

kaybeden aileler adalet nöbeti başlattı. Birlikte raporlarının eksik ve yetersiz olduğunu belirten aileler raporların teknik ve yetkin bir üniversite tarafından hazırlanmasını istediklerini söyleyerek 4. duruşma tarihi olan 9 Temmuz’a kadar nöbeti devam ettireceklerini duyurdu.

Maraş merkezli 6 Şubat depremlerinde Antakya Fuat Koku Sitesi’nde annesini, kız kardeşini, ağabeyini ve dokuz aylık yeğenini kaybeden Döne Kaya, başlattığı adalet nöbetini Ankara Olgunlar Sokak’taki Madenci Anıtı’nda 9’uncu haftada sürdürdü. Döne Kaya’nın nöbetine Saitbey Sitesi’nde 9 yaşındaki oğlunu kaybeden Sema Olukpınar da

eşlik etti. Olukpınar, enkaz başında da adalet nöbetine başladıklarını söyledi ve destek istedi. Depremzede yakınları depremin ardından meydana gelen yıkımda sorumluluğu bulunan kamu personellerinin yargılanması talebiyle her Cumartesi eylemini sürdürüyor.

Yaşam İçin Yasa İnişiyatifi ve Hayvan Yaşam Özgürlük İnişiyatifi’nin, iktidarın sokakta yaşayan hayvanların uyutularak öldürülmesine dair hazırlık yaptığı yasa teklifine karşı Ankara Çankaya Belediyesi önündeki eylemi 37 günü aşkındır devam ediyor.

Urfa’nın Suroç ilçesinde 14 Haziran 2018 tarihinde eski AKP Urfa Milletvekili

İbrahim Halil Yıldız’ın koruma ve yakınları tarafından eşi ve iki oğlu katledilen Emine Şenyaşar ile saldırılardan yaralı kurtulan oğlu Ferit Şenyaşar’ın adalet mücadelesi sürüyor. Anne Şenyaşar ve oğlu, 9 Mart 2021’de adliye önünde başlattıkları eylemi, Ankara’ya taşıdı. Şenyaşar ailesinin nöbeti bakanlıklar önünde devam ediyor.

Adana, Van, Mersin, İstanbul ve Mardin’de tutsak yakınları “Özgürlüğe ses ver!” eylemlerini sürdürüyor. Abdullah Öcalan’ın fiziki özgürlüğü ve hapsedelerdeki siyasi tutsakların taleplerinin karşılanması için her hafta oturma eylemi yapan tutsak yakınları Adalet Bakanlığı’na “Artık yeter, tecridi kaldırın!” diye seslendi.

Hakkari Belediyesi’ne atanan kayyım karşı birçok ilde başlayan nöbetler sürüyor. İstanbul, İzmir, Ankara, Urfa, Batman, Şırnak, Diyarbakır’da demokratik kitle örgütlerinin öncülüğünde başlayan “kayyım nöbetleri” sürüyor.

Servet ve sefalet kutuplaşması derinleşiyor

Ekonomik-mali krizin faturası giderek kabarıyor. Açlık sınırının altında kalan ücrete çalışmak zorunda bırakılan milyonlarca işçi-emekçi, en temel insani ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz oldu. Emekçiler ay sonunu getirebilmek için fazla mesai, ek iş, borçlanma vb. gibi yöntemlere başvuruyor. Milyonların yaşamını derinden etkileyerek sefalete ve yıkıma dönüşen kriz artık içinden çıkılmaz bir hale dönmüş durumda.

Sermaye devletinin Hazine ve Maliye bakanı Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Program (OVP) kapsamındaki yeni ekonomi politikası ise işçi-emekçilere karşı tam bir yıkımı dayatıyor. Zaten yüksek enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında düşük ücretlere mahkum edilen milyonları, en iyi senaryo ile felakete sürüklüyorlar.

Orta Vadeli Program'ın bel kemiğini oluşturan ve sıklıkla bahsettikleri "Vergiyi tabana yayma" politikası, krizin faturasını geniş işçi emekçi yığınların sırtına yüklemekten başka bir şey değildir. Katma Değer Vergisi (KDV) oranları, barınma, gıda, sağlık, eğitim vb. temel ihtiyaçlardan alınan %8'lik KDV oranı %10'a ve bunların dışında kalan genel KDV oranı ise %18'den %20'ye çıkarıldı. Milli gelirin yaklaşık %70'ini oluşturan dolaylı vergiler üzerinden yapılan bu artış, en dar anlamda dahi vergi yükünün işçi-emekçi ve yoksulların sırtına bindirildiğinin kanıtıdır.

Saray rejimi gözü dönmüş bir şekilde saldırırken büyük kapitalist şirketler kâr rekorları kırmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde İstanbul Sanayi Odası (İSO) tarafından Türkiye'nin 2023 yılı "500 büyük sanayi kuruluşu" listesi yayımlandı. Yayımlanan rapora göre bu 500 şirketin toplam kârı yaklaşık 1 trilyon liraya ulaşmış durumda. Kriz geniş yığınları giderek daha da yoksullaştırırken bu sömürücü

asalaklar kâr rekorları kırmaya devam ediyor.

İstanbul Sanayi Odası'nın açıkladığı verilere göre bu 500 şirkette çalışan işçilerin aldığı ortalama ücret 28.000 TL civarında iken, tek bir işçinin kapitaliste kazandırdığı yıllık kâr 1 Milyon 166 bin TL gibi bir rakama tekabül ediyor. Listenin birinci sırasında buluna Koç sermayesine ait Tüpraş üretimden gelen 484 milyarlık satış gerçekleştirdi. Peşinden yine Koç sermayesine ait olan Ford Otosan 238 Milyar satış gerçekleştirdi. Liste her biri yüz milyarlarca lira satış gerçekleştiren, Star Rafineri, İstanbul Altın Rafinesi, Toyota Otomotiv, Oyak Renault, Arçelik,

Mercedes-Benz Türk diye devam ediyor...

Kapitalistlerin bu denli azgınca sömürsüne karşı, sermaye iktidarı hâla da doymak bilmez bir şekilde işçi-emekçilere saldırıyor. Bir taraftan OVP ile İMF programları uygulanırken diğer taraftan kapitalist şirketlere vergi muafiyetlerinden borç silmeye, rant alanlarının peşkeş çekilmesinden kamu bankalarından geri ödemesiz krediler vermeye kadar her türlü imtiyaz sağlanıyor.

Asgari ücretli işçiyi açlık sınırının altında kalan bir ücrete mahkum eden sermaye düzeni, "Bu acı reçeteyi hep birlikte göğüsleyeceğiz, çünkü hepimiz aynı gemideyiz" vb. söylemlerle emekçilerle

alay ediyor. Fakat acı reçete dedikleri şey, yukarıda da görüldüğü gibi kapitalist sömürücü asalaklar için rant ve kâr getirirken geniş yığınlar için felaket düzeyinde yoksulluk ve yıkım anlamına geliyor.

Sermaye sınıfı ve onun iktidarı bütün bu pervasızca saldırılarını işçi sınıfının örgütsüzlüğünden güç alarak hayata geçiriyor. Dolayısıyla, işçi sınıfı ve emekçiler kendilerini hedef alan kapsamlı yıkım saldırılarını geri püskürtmek istiyorsa kapitalist sömürüye ve sermaye düzenine karşı örgütlü, birleşik, kitlesel, fiili-meşru mücadeleyi büyütmelidirler.

K. TORLAK

10 Ekim Ankara Katliamı davasında insanlığa karşı suç işlemekle suçlanan sanık Erman Ekici hakkında beraat, tutuklu sanıklar için katliam suçundan 101'er kez ağırlaştırılmış müebbet hapis verildi. Mahkeme sonrasında açıklama yapıldı.

Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen karar duruşmasına katliamda

İnsanlığa karşı suçtan beraat

hayatını kaybedenlerin aileleri ve siyasi kurumların temsilcileri katıldı. İnsanlığa karşı suçtan hakkında iddianame hazırlanan sanık Erman Ekici için bu suçtan beraat kararı açıklandı.

Kararını açıklayan mahkeme heyeti, Yakup Şahin, Hakan Şahin, Resul Demir'e, İbrahim Halil Alçay'a, Hacı Ali Durmaz'a, Erman Ekici'ye, Talha Güneş'e, Hüseyin Tunç'a, Sanık Metin Akaltın'a insan öldürmekten 101'er kere ağırlaş-

tırılmış müebbet hapis cezası verilmesine, insan öldürmeye teşebbüs suçundan 379'ar kere 18 yıl hapis cezası verdi.

Ayrıca dosyanın firari sanıklar yönünden ayrılmasına karar verdi.

Avukatlar ve davayı takip edenler adliye koridorunda karara sloganlarla tepki gösterirken adliye önünde açıklama yapıldı.

“Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır”

Mücadeleci sendikalar olarak bir süredir ücret gündemli “Temmuz’da zam şart!” kampanyası hakkında DEV TEKSTİL ile konuştuk...

-Ekonomik kriz ve gerici-faşist rejimin mali politikaları işçi sınıfının yaşamında ne gibi sonuçlar yaratıyor?

-Sermayenin demir yumruğu AKP-MHP iktidarının uyguladığı ekonomi politikaları sonucunda derinleşen bir krizle karşı karşıyayız. 2018 yılından itibaren uyguladıkları bu politikalar sonucu kriz günden güne derinleşti. İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları ağırlaştırılarak bu günlere gelindi. İktidar yarattığı krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere ödetiyor. Sermayedarlar ise bu sürede kârlarını büyümeye devam ettiler. Sermayeyi koruma ve kollama politikalarının işçi ve emekçilere yansımaları ise açlık, yoksulluk, sefalet oldu.

Milyonlarca işçi-emekçi geçinemekten şikayetçi. Çalışma koşulları ağırlaştı, yaşam maliyeti her geçen gün artıyor. Yüksek enflasyon sonucunda artan kiralara, elektrik, su ve doğalgaz faturalarının kabarması, temel ihtiyaçların sürekli zamlanması sonucunda işçi ve emekçiler aldıkları asgari ücret ya da “bir tk üzeri” (18-20 bin arası) diye tabir edilen ücretlerle bir aylık yaşamlarını idame ettiremiyor. Bunun sonucunda fazla mesailerle ya da ek iş yaparak bir nebze rahatlama çalıyorlar. Çalışma saatlerinin uzaması, esnekleşmesi ile iş güvenliğinin azalması, ücretlerin azalmasıyla paralel gidiyor.

İşçi sınıfının örgütsüz, sınıf bilincinin ise zayıf olması bu saldırıları farklı yollarla, bireysel çözümlerle atlama arayışlarını yaygınlaştırıyor. Ekonomik kriz karşısında sessiz kalan işçi ve emekçiler işlerini kaybetme korkusu yaşıyor. Bu da kapitalistlerin daha pervasız ve azgın sömürü koşulları dayatması anlamına geliyor. Bununla birlikte ekonomik kriz sendikal örgütlenme önünde de engel oluşturuyor. İşten atılma, iş bulamama korkusu yaşayan işçi ve emekçiler sessiz kalarak kapitalistlerin dayattığı koşullarda çalışıyor.

-İşçi ve emekçilerin önemli bir kesimi açlık sınırının altında kalan ücretlerle çalıştırılıyor. Dolayısıyla ücret sorunu emekçilerin temel gündemlerinden biri-

ni oluşturuyor. Bu bağlamda, emekçiler cephesinden size ne tür tepkiler yansıyor?

-Öncelikle asgari ücretin artık ortalama ücret olduğunu söylemek gerekir. Sadece kendi işkolumuzda değil, neredeyse tüm çalışanlar asgari ücrete çalışıyor. Ya da “bir tk üzeri” dedikleri 18-20 bin lira alıyor ve asgari ücrete çalışmadıklarını iddia ediyorlar. Çalışma yaptığımız alanlarda, fabrika-üye toplantılarında önümüze çıkan temel sorun da bu oluyor. Geline nokta iktidar ve kapitalistlerin verdiği ücretlerle insanca yaşamın hiçbir imkanı yoktur.

Bu durum işçi ve emekçilerde bir tepkiye neden oluyor elbet. Ancak bu tepki yazık ki henüz kendi aralarındaki konuşmaların, dert yanmanın ötesine geçemiyor. Ücretlerin iyileştirilmesi ya da insani koşullarda çalışmak için bir şeyler yapmak gerektiğini ifade ettiğimiz zaman işçilerin tepkisi şu oluyor: “Buradan çıkartılırsam iş bulamam, geçimimi sağlayamam.” Ya da bir umutla bazı işçiler patronların ücretlerde iyileştirme yapacağını var sayıyor.

İşçi sınıfının uzun bir dönemdir ken-

dine güveni yok. Kendi gücünün farkında değil. Hem sendikal mücadelede hem genel toplumsal sorunlar karşısında “çaresizlik” hissediyor. Özgüveninin zayıf olduğu koşullarda kapitalistlerin dayatmalarını sineye çekiyor. Aldığı ücretlere, yaşadığı koşullara tepkili ama bu henüz örgütlü bir eyleme dönüşmüyor. İşte burada biz öncü işçilere daha fazla görev ve sorumluluk düşüyor. Bu görev ve sorumluluk bilinci ile hareket ederek var olan tepkiyi örgütlü bir güce dönüştürmek zorundayız. Sermayenin dayattığı kölelik koşullarına karşı işçi ve emekçiler ortak talepler etrafında birleştirilmeli, kaybedilen özgüven yeniden kazanılmalı, insani çalışma ve yaşam koşulları için örgütlü hareket edilmelidir.

-Mücadeleci sendikalar olarak bir süredir ücret gündemli “Temmuz’da zam şart!” şiarlı bir kampanya yürütüyorsunuz. Kampanyanın içeriği ve hedefleri hakkında bilgi verebilir misiniz?

-AKP-MHP iktidarının uyguladığı ekonomi politikaları sonucunda işçi ve emekçilerin çoğunluğu açlıkla baş başa bırakıldı. Genel seçimlerin ardından saray tarafından ekonomi bakanı olarak

atanan Mehmet Şimşek “kemer sıkma” politikalarını pervasızca hayata geçiriyor. Kemerleri sıkılan işçi ve emekçiler olurken, sermayenin ise kasaları doluyor. Genel seçimleri geride bıraktığımız andan itibaren iktidar artık yılda asgari ücrete tek zam yapılacağını ilan etti. Kemal Derviş zihniyetinin devamı olan Mehmet Şimşek televizyon ekranlarında “vergiyi daha fazla tabana yaymalıyız” açıklamaları yaptı. Ücretler erimeye devam ederken, işçi ve emekçilerin yeni vergilerle karşı karşıya kalacağını sinyali verdi. Bizler de sendikalar olarak işçi ve emekçilerin “açlık sınırı altında ücretlerle değil, insanca yaşamak istiyoruz” şiarı ile “Temmuz’da zam şart!” kampanyası başlattık. Kapsamı, ücret artışı talebiyle sınırlı tutmadık, yanı sıra artan oranlı servet ve gelir vergisi getirilmesi, tüketim ürünlerine yapılan zamların geri çekilmesi, sendikal örgütlenme çağrısı gibi başlıkları da kampanyamıza dahil ettik.

Kampanyamızı İstanbul’da başlattık. Ancak İzmir, Ankara, Artvin Hopa, Tekirdağ Çerkezköy, Kocaeli Gebze gibi işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı şehirlere de taşındık. Bu kentlerde çalışmalarımızı sür-

dürüyor. İstanbul'da emekçilerin yaşadığı mahallelerde, sanayi havzalarında stantlar açarak, fabrika önlerinde dağıtım gerçekleştirerek, işçi ve emekçilere sesleniyoruz. Kampanya kapsamında geniş işçi ve emekçi kitlelere ulaşmak için imkanlarımızı seferber ediyor, bu yönde yoğun çaba harcıyoruz. Kampanya çalışmalarını planlı bir şekilde yürütmeye çalışıyoruz.

Kampanyayı gerçekleştirmemizdeki amaç işçilerin ve emeklilerin yaşam standartlarını bir nebze olsun iyileştirmek. İşçiler düşük ücretlerle yaşamak zorunda bırakılırken, emekliler de açlık sınırının çok altında kalan aylıklarla ölüme terk edildiler. Kampanyadaki amacımız var olan bireysel tepkileri toplumsal bir tepkiye çevirmek, örgütlü mücadelenin gelişmesini sağlamaktır. Sermayedarlar yeni büyüme ve kâr oranlarını açıklarken, ekonomik krizin tüm faturası işçi ve emekçilere ödetiliyor. Kampanya kapsamında iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkileri de ortaya koyuyor, sermaye sınıfının korucu bekçisi olan iktidarın uyguladığı "Orta Vadeli Programı (OVP)" teşhir ediyoruz. İşçi sınıfına, "OVP'yi uygulayanlar sermayeye yeni teşvikler ve imkanlar sunuyor" gerçeğini anlatıyoruz. Bu bağlamda mücadeleciler sendikalar olarak çaba harcıyor, imkanlarımız doğrultusunda "Temmuz'da zam şart!" kampanyasını sürdürüyoruz.

-Bu dönemde işçi sınıfının düşük ücret dışında öne çıkan sorunları nelerdir?

-Bugünün koşullarında ekonomik krizin derinliğinden kaynaklı düşük ücret sorunu ön plana çıkıyor. Ama fabrikalarda ve çalışma yaşamında bir dizi başka sorun da mevcut ve bu sorunlar katmerlenerek devam ediyor. Tüm çalışma alanlarında baskı, mobbing artıyor. İşçi cinayetlerine her gün yenileri ekleniyor. Sermayedarlar işçileri bir araç gibi görüyor. İşçilerin ölmesi onların umurunda bile değil. İş cinayetlerine, "ölenin yerine yenisini alırsın" zihniyetliye bakıyorlar. İşçi ve emekçilere çalışma alanında her türlü onur kırıcı ve insani olmayan koşullar dayatılıyor. Kısacası bütün sorunlar katlanarak artıyor. Güvencesiz, esnek çalışma kalıcı hale getirilmiş durumda. Sendikal örgütlenme yasal hak olmasına rağmen sermayedarlar tarafından tanınmıyor. En ufak bir örgütlenme çabası işten atma saldırısıyla karşılanıyor. Yasal suç olmasına rağmen patronlara hiçbir yaptırım uygulanmıyor. Düzenin yasaları dahi hiçe sayılıyor. Kapitalistin çıkarları söz konusu olunca yasalar pervasızca çiğnenabiliyor. Ama işçi yasal hakkını kullandığında, eylem yaptığında, greve çıktığında demokratik haklarını kullanmaya kalktığında devlet tarafından baskı altına alınıyor ya da saldırıya uğruyor. Bunların hepsi sermayeyi korumak adına yapılıyor. Düşük

ücret gündemi ön plana çıksa da tüm sorunlara karşı birleşmezsek çalışma ve yaşam koşullarımız kötüleşmeye devam edecek. Yasal haklarımız tanınmayacak, var olan haklarımız tırpanlanacak, her türlü ağır çalışma koşulları dayatılacaktır.

-İşçi sınıfının hem ekonomik-sosyal talepler kapsamında, hem de temel demokratik hak ve özgürlükler alanında kazanım elde edebilmesi için nasıl bir yol izlemesi gerekiyor?

-Sermayenin ve iktidarın her türlü saldırısı karşısında, çalışma ve yaşam koşullarımızın insani niteliğe kavuşturulması için bugün izleyebileceğimiz tek bir yol vardır: O da örgütlenmek ve yaşadığımız sorunların çözülmesi ve taleplerimizin kazanılması için mücadele etmektir. Şunu iyi bilmeliyiz ki, var olan haklarımız patron ve devlet istediği için yasalara girmemiştir. Geçmiş dönemlerde işçi ve emekçilerin yükselttikleri mücadele ve ödedikleri bedeller sayesinde kazanılmıştır. Bugün ise haklarımız tırpanlanıyor, demokratik hak ve özgürlüklerimiz kısıtlanıyor. Yeni kazanımlara ulaşmanın da var olan haklarımızı korumanın da yolu fiili-meşru mücadele hattını esas almaktan geçiyor.

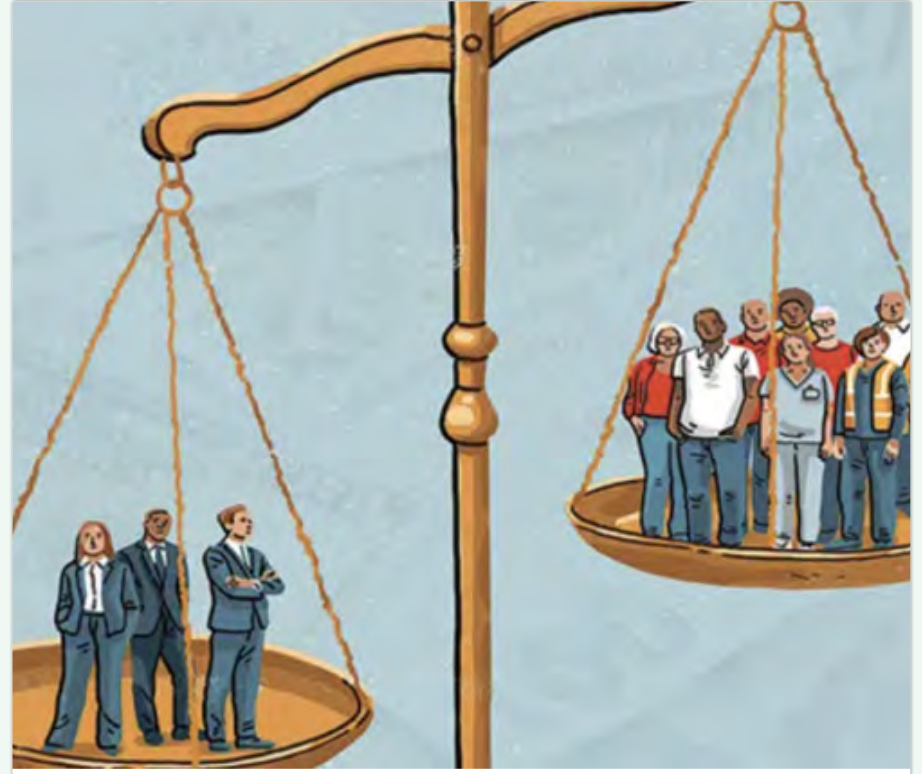
Artık zaman yitirmeden çalışma alanlarında yaşadığımız tüm sorunlar karşısında komitelerimizi kurarak yan yana gelmeliyiz. Sermayedarlar karşımızda örgütlü bir şekilde hareket ediyor. İşçi ve emekçilere dönük her saldırıyı AKP-MHP iktidarıyla birlikte planlı ve organize bir şekilde hayata geçiriyorlar. Onların saldırılarına karşı biz de örgütlü ve birlikte hareket etmek durumundayız. Sınıf karşı sınıf tutumu ile her türlü saldırı karşısında omuz omuza verip "gücümüz birliğimizden gelir" şiarını yükselterek sermayenin ve iktidarın saldırılarının karşısına dikilmeliyiz.

-Son olarak işçi sınıfı ve emekçilere neler söylemek istersiniz?

"Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!" şiarını tüm işçi ve emekçiler belleklerinde tutmalı. Zira, kapitalistler biz mücadeleye etmediğimiz sürece haklarımızı vermeyecek, insanca yaşam ve çalışma koşulları sunmayacaktır. Bizler dışı mücadele ile bunları alacağız. Tüm artan sorunlar karşısında mücadeleyi büyütelim. Emegimize ve geleceğimize sahip çıkalım.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Vergi soygununa karşı mücadeleye!

Kapitalistler hak gasplarıyla, işten atmalarla, düşük ücretle, baskı ve yasaclarla krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere kesmeye devam ediyor. Yaşamlarımız çekilmez hale geliyor, ödediğimiz bedel artıyor. Emekçi kadınlar ise bu sorunları en ağır şekilde yaşıyor.

Kadın emeği "ek gelir" olarak görülüyor, bu nedenle düşük ücretlere çalıştırılıyor. Asgari ücretle yaşamak mümkün olmadığı için mesaiye kaldığımızda ise hemen vergi kesintileri başlıyor, yıl sonu adeta devlete çalışıyoruz. Milyonlarca emekçiden kesilen vergiler devletin bütçesinin en temel kalemini oluştururken, bir avuç kapitalistin büyük vergi borçları siliyor.

En temel gıda ürünlerinden, yaşam için ihtiyaç duyduğumuz her şeyden alınan dolaylı vergiler ise büyük bir soyguna dönüşmüş durumda. Ücretsiz ulaşılması gereken hijyenik ped gibi kadınlara özgü ihtiyaç maddelerinden alınan vergiler ise bu soygunun bir başka yönünü oluşturuyor. Motorlu taşıtlarda, akaryakıtta, mutfak tüpünde, içeceklerde, beyaz eşyada ÖTV var ama elmas, pırlanta ve yat gibi lüks eşyalardan

sıfır ÖTV alınıyor. Tıpkı ondan öncekiler gibi AKP iktidarı da milyonların yaşamlarını hiçe sayarak bir avuç zengini ihya ediyor.

Zenginlerin de emekçilerin de dolaylı vergiler yönünden aynı KDV ve ÖTV'ye tabi tutulması, krizin büyük yükünün kuruş hesabı yapmak zorunda bırakılan milyonların sırtına yüklendiğini bir kez daha gösteriyor.

İşçi-emekçi kadınların, bir avuç kapitalistin sınıfımıza dayattığı yoksulluğun önemli bir kalemi olan vergilere karşı harekete geçmek için çok daha fazla sebebi var! Kadını sürekli ikincil gören, emeğini değersizleştiren, düşük ücret ve baskılarla ezmek isteyen kapitalist sistemi alt üst edecek mücadelede yerimizi alalım! Fabrikalarda ve yaşamın diğer alanlarında geleceğimiz için mücadelede bir adım öne!

-Dolaylı vergiler (ÖTV-KDV) kaldırıl-sın!

-Yoksulluk sınırına kadar vergi alınmasın!

-Artan oranlı gelir ve servet vergisi getirilsin!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Akkuyu NGS'de çalışan eller prangalı, denetim insanlık dışı!

Kim demiş “prangalı kölelik” eski dönemlerde kaldı diye. Artık prangalı ücretli kölelik dönemindeyiz. İşçilerin bileğine takılan saat şeklindeki GPS cihazı ile işe giriş-çıkış saatleri denetleniyor. Nerede uygulanıyor dersiniz, Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nde. Her yıl en az bir insanlık dışı çalışma koşulu örneği ile karşımıza çıkan Akkuyu NGS'de çalışan şirketler bir sene içerisinde belli aralıklarla takip sistemini uygulamaya başladı.

2023 yılında Akkuyu Nükleer Güç Santrali (NGS) inşaatında TSM şirketi bünyesinde çalışan işçilerin bileklerine saat şeklinde GPS cihazı takılması zorunluluğu getirilmişti. Bu yılın mayıs ayında IC İÇTAŞ şirketi de işçileri çipli bilekliklerle takip etmeye başladı.

Akkuyu NGS işçileri sürekli takip altında. İşe giriş-çıkış saatleri, çalışıp çalışmadıkları denetleniyor. Ola ki çalışırken elektronik bileklik çıktı veya bir nedenden dolayı işçi tarafından çıkarıldı o günkü ücret kesiliyor. Cihaz bozulmuşsa tamir masrafı işçilerden alınıyor. İnsanlık dışı olduğu gibi onur kırıcı bir uygulamadır söz konusu olan.

Tuvalete girerken kart basma, kaç dakika kaldığına göre ücretin kesilmesi; makine başından ayrılmasına izin verilmediği için bez kullanan işçiler ve daha nice vahşi uygulama birçok fabrikadan, işyerinden biliniyor. Tüm bunlar kapitalizmin modernize edilmiş vahşiliğinin olduğu boyutu gösteriyor. Gelişen teknoloji, otomasyon, yapay zeka gibi imkanlardan yararlanan kapitalistler, bunları işçilerin çalışma hayatını kolaylaştırmak için değil, denetim ve gözetim altında tutmak için kullanıyorlar.

PRANGALI ÜCRETLİ KÖLELİĞİN REDDİ VE ÖRGÜTLENME!

Akkuyu NGS'de ve başka birçok yerdeki vahşi uygulamalar her geçen gün daha pervasız bir hal alıyor, üzerine yeni örnekler ekleniyorsa iki nokta üzerinde durulmalıdır. Biri kapitalistlerin üretim planlaması, ikincisi ise işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyi. Kapitalizmin vahşi uygulamaları hatta kapitalistlerin küstahlaşması sadece sermaye sınıfı ve egemenlerin eseri değil. Bu tabloda işçi sınıfının bilinç ve tarihine uzak kalmış; tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfının karşısında dağınık, parçalı, hareketsiz kalmış işçi kitlelerinin de payı var.

Eğer sermaye sahibi veya mülkiyet

zengini biri değilseniz, kapitalizm koşullarında işgücünü (kol ya da kafa emeğini) satarak hayatını idame ettirmek sizin için zorunlu bir haldir. Beslenmek, barınmak, insani en temel ihtiyaçları karşılamak için ücret karşılığı kapitalistler için çalışmak zorunludur. Ancak insanlık dışı her türlü psikolojik, ekonomik, fiziksel davranışa maruz kalmaya katlanmak gerekmiyor. Vahşi kapitalizmden “modern kapitalizme” gelmiş olsa da özünde insan olmayı unutturan, insani değerleri yok eden, insanlaşmaya yabancılaştıran bir düzen var. Yani kapitalizm geçmişte de bugün de vahşiydi. Tek tek kapitalistlerin iradesinden bağımsız olarak o vahşi bir düzendir. Bu düzende en küçük bir hak

kazanmak da bu hakkı kullanıp korumak da ancak sınıf mücadelesinin geliştirilmesiyle mümkündür.

Bu koşullarda insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için işçilerin, emekçilerin, toplumun tüm ezilenlerinin yapması gereken ilk şey somut veya soyut prangalı ücretli köleliği reddetmektir. Bu vahşi kapitalist sistemin yıkılması ve insanca yaşanabilecek sosyalist bir toplumun inşa edilmesi için ise örgütlü bir işçi sınıfı, örgütlü bir toplum olmayı başarmak gerekiyor. Örgütlü olmak insan olmaya ve insanca yaşamaya yakınlaştıracak gücü hissettirecek, yolu açacaktır.

Z. İNANÇ

İzmir'de sınıf devrimcilerinin krizin faturasını ödememe çağrısı sürüyor.

Ege İşçi Birliği, DEV TEKSTİL ve TOMİS'in içerisinde yer aldığı mücadeleci sendikalar çeşitli araçlarla işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyor. Sınıf devrimcileri saldırıları teşhir eden konuşmalar yaptı.

“KRİZİN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!”

Ege İşçi Birliği “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” üst başlıklı “İşten atmalar yasaklansın!” ve “Asgari ücrete

İzmir'de krizin faturasını ödememe çağrısı

zam istiyoruz!” şiarlı çalışmalarla işçi ve emekçileri birleşmeye, mücadeleye çağırıyor. Çağrılar Aliğa, Menemen, Çiğli, Bayraklı, Bornova, Konak, Buca boyunca yaygın olarak yapılan afişlerle geniş bir alana taşınıyor.

DİRENEN İŞÇİLERLE SINIF DAYANIŞMASI

Kentin bir başka gündemi olan işçi

direnişleri ve yoğunlaşan işten atma saldırıları.

İşçi direnişlerini selamlayan yazılımlar Menemen ve Çiğli'de geçiş güzergahlarına yapıldı.

Lezita, CMS, Menemen-İZBB-Çiğli belediye işçilerinin sesi duyuruldu.

Kapitalistlerin krizin faturasını işçi sınıfına yüklemeye politikası olan işten atma saldırısına karşı “İşten atmalar yasaklansın” yazılımları birçok noktaya taşındı.

“TEMMUZ'DA ZAM ŞART”

DEV TEKSTİL ve TOMİS'in de bileşeni olduğu mücadeleci sendikaların başlattığı ve birçok kentte yürütülen “Temmuz'da zam şart” kampanyası için işçi ve emekçilerin yoğun olduğu alanlarda stantlarda imzalar toplanıyor, bildiriler dağıtılıyor. Torbalı, Konak, Buca, Halkapınar, Karşıyaka, Çiğli, Aliğa'da açılan standlarda yüzlerce imza toplantı, binlerce bildiri işçi ve emekçilere ulaştırıldı. “Temmuzda Zam Şart” yazılımları ve stickerlar yaygın olarak kullanıldı.

KIZIL BAYRAK/İZMİR

İşçi-emekçiler dört bir yanda hakları için direnişte!

İşçi-emekçiler dört bir yanda hakları için başlattığı grev, eylem ve nöbetleri sürdürüyor. Manisa, İzmir, Gebze, Çankırı, Dilovası, İstanbul, Bursa, Sakarya, İskenderun ve Ankara'da işçi-emekçilerin hakları için başlattığı grev ve direnişler emek dostlarının dayanışma ziyaretleri ile sürüyor.

Manisa Akhisar Organize Sanayi Bölgesinde bulunan ABP fabrikasında Birleşik Metal-İş'in yetkiyi alması üzerine patron örgütlülüğü kırmak için 32 işçiyi işten attı. İşçilerin fabrika önündeki direnişi 25 Haziran'dan bugüne devam ediyor.

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan KLS Klima'da Birleşik Metal-İş'e üye olan 4 işçi işten atıldı. İşçilerin sendikal hakları için başlattıkları direniş 25 Haziran'dan itibaren devam ediyor. İşçilere demokratik kitle örgütleri dayanışma ziyaretinde bulundu.

Gebze'de bulunan Mersen'de Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin gasp edilen toplu sözleşme hakları için başlattıkları grev 73 günü aşkındır devam ediyor.

Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde bulunan Artech (Esitaş Elektrik) fabrikasında insanca çalışma koşullarının sağlanması için Birleşik Metal-İş'e üye olan işçilerin direnişi sürüyor. Kod 49 ile işten atılan işçilerin 20 günü aşkındır direniyor.

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Purmo Group işçilerin TİS talepleri için başlattığı grev 54 günü aşkındır devam ediyor.

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Öz Gıda-İş üyesi Lezita işçilerinin grevi baskı ve saldırılara rağmen 116 gündür devam ediyor. Grevin 113'üncü gününde Ege İşçi Birliği üyeleri dayanışma ziyaretinde bulundu.

İzmir'de Tek Gıda-İş üyesi Kristal Yağ işçilerinin TİS talepleri için başlattığı grev 20 gündür devam ediyor. Kristal Yağ patronu işçilerin görüşme talebini reddetti.

Çankırı'da Sumitomo lastik fabrikası işçilerinin Petrol-İş ve işveren arasındaki TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlattıkları grevin 34 günü

aşkındır devam ediyor. Greve KESK yöneticileri dayanışma ziyaretinde bulundu.

Perfetti'nin İstanbul'daki fabrikasında Tek Gıda-İş yetki aldıktan sonra Ayhan Yayla işten atılmıştı. Yayla'nın işe iade talebiyle fabrika önünde başlattığı direniş 139 gündür devam ediyor.

Bursa Gemlik'te Borusan Limanı'nda anayasal haklarını kullandığı için işten çıkarılan 37 işçinin direnişi devam ediyor. Liman-İş üyesi işçiler haklarını savunmak için İstanbul'da 2 Temmuz Salı günü saat 13.00'da gerçekleştirecekleri basın açıklamasına çağrı yaptı.

Sakarya Şehir Hastanesi Şantiyesinde ana firma ATR Yapı, taşeron Çetik ve Mirza Elektrik bünyesinde çalışan İYİSEN üyesi işçilerin gasp edilen hakları için başlattığı direniş 8'inci gününde (28 Haziran) sonuçlandı. Yapılan protokol ile tüm hakların eksiksiz olarak ödenmesi kayıt altına alındı.

İstanbul'da Invest Vadi şantiyesinde

işçiler ödenmeyen ücretleri için başlattığı direnişi onlarca metre yükseklikte 3'üncü gününde sürdürüyor. Direnişi duyuran Dev Yapı-İş "yüklenici firma ile taşeron arasındaki anlaşmazlığın faturasını işçiler ödemeyecek" diye seslendi.

İskenderun'da bulunan Yolbulan Metal'de TİS görüşmelerinde patronun düşük zam dayatmasına karşı greve çıkan işçilerin grevi sürüyor. Sefalet ücreti dayatmasına karşı 20 Haziran'da greve çıkan Öz Çelik-İş üyesi işçilere dayanışma ziyaretleri gerçekleştirildi.

Özel Sektör Öğretmenler Sendikası'nın taban maaş hakkının ÖMK'ya dahil edilmesi talebiyle Meclis Parkı'nda başlattığı nöbet 36 gündür devam ediyor. Öğretmenler yaptıkları açıklamada "Söz değil yasa istiyoruz" diye seslendi.

AKP'li Menemen Belediyesi'nden işten atılan işçileri işe iade talebiyle başlattığı direniş 29 Mayıs'tan bugüne devam ediyor. Direnişçi işçileri Ege İşçi Birliği'nin

de aralarında olduğu çok sayıda siyasi parti ve demokratik kitle örgütü dayanışma ziyaretinde bulundu.

CHP'li Çiğli Belediyesi'nde işten atılan 147 işçi işe iade talebiyle belediye binası önündeki direnişini sürdürüyor. İşçiler CHP ilçe dayanışma kuruluna giderek eylem yaptı. İşçiler "işimizi geri istiyoruz" sloganları attı.

Kadıköy Rıhtım'da belediye şirket işçilerinin kadro talebiyle her Salı gerçekleştirdiği oturma eylemleri sürüyor. İşçiler "Kadrolu ve güvenceli çalışma" talep ediyor.

Direnişçi Mahmut Konuk kişisel banka hesaplarına el konulması üzerine Selanik Caddesi'nde bulunan Vergi Dairesi önünde akşamları 17.00'da oturma eylemi başlattı.

Aile Sağlığı Merkezi çalışanlarının "vergide adalet" talebiyle her Çarşamba başlattıkları eylemler sürüyor.

Borusan Port işçilerinden eylem

açıklaması yaptı. "Borusan işçisi yalnız değildir", "Sendikalı olmak anayasal haktır engellenemez", "Birleşe birleşe

kazanacağız" yazılı pankartlarının açıldığı eylemde basın metnini Liman-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa

Kızır okudu. Kızır gelinen süreci aktararak Borusan yönetiminin sözünü tutmadığını belirtti. Kızır Borusan yönetimini bu usulsüzlüklere son vermeye, masaya oturmaya ve işçilerinin taleplerini kabul etmeye çağırdı.

Bursa'nın Gemlik ilçesinde Liman-İş'e üye olduğu için işten atılan ve direnişe başlayan Borusan Port işçilerinin direnişi 22 Mayıs'tan beri devam ediyor.

İşçiler İstanbul Rumeli Hisarı'nda bulunan Borusan Holding önünde basın

Sınıf hareketi ve sınıf ç

Sermaye sınıfının topyekûn saldırılarının yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Giderek ağırlaşan yıkım tablosuna rağmen sınıf hareketinin genel görünümünde esaslı bir değişiklikten bahsetmek olanaklı değil. Daha önceki değerlendirmelerimizde de ifade edildiği gibi, sınıf hareketi uzun bir dönemdir parçalı ve dağınık yapısını sürdürmektedir.

Öte yandan, son yılların işçi direnişleri bu tabloyu esaslı olarak değiştirmese de, sınıfın içinde direnç noktalarının artması, mücadele dinamiklerinin çoğalması açısından elbette önem taşıyor.

Son yıllarda ardarda gerçekleşen irili ufaklı işçi eylemleri ve direnişleri 6 Şubat depremi ile bir kesinti yaşamış, bir süre sonra yeniden farklı kentlerde ve sektörlerde devam etmiştir. Artan enflasyon ve hayat pahalılığının sonucu olarak alım gücünün iyiden iyiye düşmesi karşısında ücret temelli eylemler ve sendikalaşma süreçlerini takip eden direnişler yaşanmıştır. Dokuz ay aralıkla gerçekleşen iki seçim süreci dahi lokal düzeyde gerçekleşen işçi eylemlerini etkilememiştir.

Ocak ayından bu yana yaşanan hareketliliğe baktığımızda, metal işkolundaki sözleşme süreci, Antep-Urfa hattındaki sendikal örgütlenme temelindeki direnişler, Seydişehir Alüminyum işçilerinin ve kamu işçilerinin ek zam talepli eylemleri ile bağımsız sendikaların yön verdiği tekil işçi eylemlerini görüyoruz.

Metal işkolundaki sözleşme süreci, metal işçilerinin örgütsüzlüğü ve sendikal bürokrasinin tahakkümü nedeniyle işçilerin taleplerinin gerisinde bir sözleşmenin imzalanması, işçilerin öfke ve tepkilerinin şimdilik sönmümesiyle sona erdi. Ülkenin batısından çok daha ağır koşulların hâkim olduğu, adeta kölelik düzeninin hüküm sürdüğü Antep-Urfa hattındaki direnişler ise kapitalistlerin ve sermaye devletinin elbirliğiyle ezilmekle karşı karşıya kaldı.

Geçtiğimiz yıllarda özelleştirmeye karşı militan bir mücadele veren Seydişehir Alüminyum işçilerinin beş günlük iş bırakma eylemi sendika bürokratları eliyle bastırıldı. Kamu işçileri Türkiye işçi sınıfının en geniş toplu sözleşmesi olan kamu çerçeve protokolüne rağmen ek zam talebinde bulundular ve farklı yerlerde sendikalardan bağımsız eylemler

gerçekleştirdiler. Kamu işçilerinin tepkisi de sermaye iktidarı ve sendika bürokratları işbirliğiyle sönmüldürüldü.

Kamu işçilerinin ek zam eylemleri, geçmiş mücadelelerle elde edilmiş belli kazanımlara sahip olan işçilerin nispeten "ayrıcılık" konularının ortadan kalktığını ortaya koydu.

Gerek Seydişehir işçilerinin gerekse de kamu işçilerinin eylemleri bastırılmış olsa da huzursuzluk devam etmekte, mücadele dinamikleri varlığını sürdürmektedir. Sözkonusu eylem ve direnişler sınıf hareketinin hanesine artı olarak yazılmakla birlikte, ücret temelli parçalı ve dağınık bu eylemler henüz birleşik, kitlesel ve militan bir sınıf hareketi için yol açıcı olmaktan uzaktır.

Ancak önümüzdeki süreç, ağırlaşan ekonomik ve sosyal soruların etkisiyle işçi sınıfının daha geniş kesimlerinin iktisadi taleplere dayalı hareketliliklerine gebe. Bu sorunlara karşı mücadelenin örgütlenmesi özel bir yoğunlaşmayı gerektirmektedir. Zira, sermaye iktidarının Eylül ayında açıkladığı Orta Vadeli Program'a (OVP) göre emeğe dönük kapsamlı saldırılar yoğunlaşarak devam edecektir. Ücretlerin baskılanması, kamuda tasarruf adı altında kazanılmış hakların gaspedilmesi, iş kanunundaki değişikliklerle birlikte esnek ve güvencesiz çalışmanın daha da yaygınlaştırılması gündemdedir.

Bu kapsamlı saldırılar karşısında emeğin korunması mücadelesi ayrı bir önem kazanmıştır.

Bir dönemdir yaşanan ücret ve sendikalaşma temelli eylemlerin gerisinde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşullarının artık katlanılmaz boyutlara gelmesi yatmaktadır. Enflasyonu düşürmek adına ücretlerin baskılanması işçi ve emekçilerin ekonomik durumunu daha da ağırlaştıracaktır. Zira siyasi iktidar milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren asgari ücrete Temmuz ayında zam yapılmayacağını ve saldırı programının kararlılıkla uygulanacağını net bir tutumla açıklamıştır.

"İnsanca yaşamaya yetecek ücret!" mücadelesi önümüzdeki süreçte sınıf çalışmamızın gündemlerinden biri olarak öne çıkıyor. Temmuz ayı zam sürecini bu temelde değerlendirebilmek gerekiyor. Temmuz ayında asgari ücrete zam talebiyle birlikte işyerlerinde 6. ay zamlarını gündemleştirmek, "insanca yaşamaya yetecek ücret" için mücadeleyi örgütlenme hedefiyle birlikte ele almak gerekiyor.

SINIFA POLİTİK MÜDAHALENİN ÖNEMİ!

TKİP VII. Kongresi Bildirgesi'nde de vurgulandığı gibi, uzun dönemdir bir kısır

döngü yaşayan sınıf hareketinin bu tablodan çıkabilmesi, politik istemlere dayalı bir mücadelenin içine girebilmesinden geçmektedir. Bu çerçevede demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin yükseltilmesi önemli bir yerde durmaktadır.

"Dinci-faşist rejimin yarattığı boğucu politik atmosfer, temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye çok özel bir önem kazandırmıştır. Gerçekte bu alandaki sorunlar, işçi hareketinin kendine özgü ihtiyaçları yönünden de yakıcı bir hal almıştır. Örgütlenebilmek ve direnebilmek, sendikalaşabilmek ve grev hakkını etkin biçimde kullanabilmek için bile işçiler, bu mücadele alanına geçmek, temel siyasal özgürlükler uğruna mücadele etmek zorundadırlar. Aynı şekilde partide içinden geçmekte olduğumuz dönemin özgün koşullarını göz önünde bulundurarak, sınıf hareketine politik müdahalesinde temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi özel bir biçimde öne çıkarmak durumundadır."

Yakın zamanda gerçekleşen direnişler de bu ihtiyacın ne denli yakıcı olduğunu göstermektedir. Özak işçilerinin 6 ayı bulan direnişlerinde devletin tüm kurumları adeta Özak kapitalisti için seferberlik ilan ettiler. Sayısız gözaltı, polis-jandarma şiddeti, valilik-kaymakamlığın eylem yasakları, Çalışma Bakanlığı tarafından

alışmasının gündemleri

işçilere ve sendikaya yüklü idari para cezaları vb...

Sahte ek protokole karşı çıkan kamu işçilerinin sendika bürokratlarından bağımsız örgütlemek istedikleri Ankara eylemi de valilik tarafından yasaklanmıştır. Şehir dışından gelen işçiler Ankara'ya sokulmamış, eylem alanında toplanmayı başarabilen işçiler ise zorla dağıtılmıştır.

Yasal bir grevde mahkeme kararıyla da tescillenen grev kırılcılığını engellemeye çalışan Lezita işçilerine jandarmanın şiddet uygulaması, Adıyaman Besni'de direnen işçilerin patronun emrindeki mafya bozuntuları tarafından polislerin gözleri önünde saldırıya uğramaları, bağımsız sendikaların gerçekleştirdikleri eylemlerde baskı, zorbalık ve tutuklama terörü ile karşı karşıya kalmaları yakın dönemin öne çıkan örnekleridir.

Bu tablo, işçi sınıfının mevcut mücadelesinde mesafe alabilmesi için bile demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltmesini zorunlu kılmaktadır.

Temel siyasal hak ve özgürlüklerin mücadelesinin büyütülebilmesi için mevcut sendikal güçlere ve devrimci-ilerici odaklara baktığımızda, ortak bir mücadelenin örgütlenmesi açısından ciddi bir zayıflık içinde oldukları görülmektedir.

İktidarın güdümündeki Türk-İş ve Hak-İş bünyesindeki sendikalar zaten bu gündem kapsamında tartışma konusu bile değil. Zira sermayenin ve siyasal iktidarın işçi sınıfı içindeki ajanları rolünü üstlenen bu sendikal yapıların asli misyonları işçi sınıfının haklarını savunmak değil, onları denetim altında tutmaktan ibarettir.

Söylem planında daha "ileri" bir noktada olan DİSK ile reformist anlayışların hakimiyetindeki KESK'in işçi sınıfının ve kamu emekçilerin temel hakları ve özgürlükleri için mücadelesinin ne kadar uzağında olduklarının en çarpıcı örneğine ise yakın dönemde Taksim 1 Mayıs'ının örgütlenmesinde tanık olduk.

"Sosyal diyalog" adı altında sınıf uzaşmacı bir çizgi izleyen DİSK yönetimi, yasal icazetçi zeminde düzen muhalefetiyle kol kola hareket etmektedir. İşçi sınıfının sorunları konusunda hamasi nutukların ötesine geçemeyen DİSK bürokratları, AYM kararlarına sığınarak at-

mak zorunda kaldıkları Taksim adını da düzen muhalefetiyle birlikte boşa düşürmüşlerdir. Eylem alanını terk ederek kitleleri devlet terörü ile baş başa bırakmışlardır.

Bir süredir sınıfa dönük saldırılarda yan yana gelen, son olarak Taksim 1 Mayıs'ının örgütlenmesinde birlikte hareket eden, bir kısmı bağımsız olan ilerici-devrimci güçlerin inisiyatifindeki mücadeleciler sendikalar, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde önemli odaklardan biridir. Ancak bu bileşenin (ve siyasal anlayışlarının) zaafı yanlarını da son 1 Mayıs Taksim süreci tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

1 Mayıs süreci bu güçlerin, sendikal bürokrasiye eleştirel davransalar bile ondan politik-pratik olarak bağımsız hareket edebilmelerinin sınırlarını göstermiştir. Geçmiş dönem pratiklerinde de, fiili meşru mücadeleyi savunmakla birlikte düzen solu ile sorunları çözme eğilimi karşımıza çıkabilmektedir. Bu tablo, "direngen" bir hat izlense de işçilerin ufuklarını düzen sınırlarına hapsedme sonucu üretebilmektedir. Ya da yönelinen işçi kitlesinin geri bilinçlerinin baskılamasıyla ekonomist çizgi öne çıkabilmektedir.

Bununla birlikte, bu güçlerin bürokratik sendikal kastın dışında direnç noktası olmaları, ortak mücadelede yer almaları, sadece iktisadi sorunlar değil politik so-

runlar için de birlikte hareket edebilme eğilimleri önemlidir.

Ortak zeminlerde yürütülen/yürütülecek çalışmalardan bağımsız olarak sınıf devrimcileri, kendi bağımsız siyasal sınıf çalışmalarını TKİP VII. Kongresi'nin işaret ettiği çerçevede yürütmek konusunda ısrar göstermelidir:

"Kendisinin ve tüm toplumun temel demokratik hak ve özgürlükleri için dövüşmeyen bir sınıfın, kendi ekonomik hakları için de gerekli bir mücadeleyi örgütleyemeyeceği fikri, sınıfa dönük müdahalemizin temel argümanlarından biri haline getirilmelidir.

"Demokratik hak ve özgürlüklere dönük her türlü saldırıyı sınıf kitlelerine kesintisiz bir biçimde taşımak, değişik araç ve yöntemlerle sınıf kitlelerini bu saldırılara karşı örgütlemek, mevcut iktisadi hareketi ilerletmek kadar önemli bir gündem başlığı olarak önümüzde durmaktadır. Bu aynı zamanda iktisadi hareketi devrimci bir hatta doğru ilerletmenin hayati bir koşuludur." (TKİP VII. Kongresi Bildirgesi)

Emperyalist saldırganlık ve savaşlara karşı mücadele ile Filistin ve Kürt sorunu da sınıfa politik müdahalenin temel gündemleri olarak karşımızda durmaktadır.

Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının Ukrayna'daki savaştan Orta-doğu'daki gelişmelere ve NATO'ya karşı

mücadeleyi örgütlemeye kadar geniş bir alanı var. Ve bugün güncel planda Filistin sorunu ve Filistin'de yaşanan soykırıma karşı mücadele ayrı bir önem kazanmıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin emperyalistlerin savaş ve saldırı politikalarını kendi dışlarında gören ve ilgisiz yaklaşan tablosuna rağmen, gerek "din kardeşliği" olgusu, gerekse de mazlum Filistin halkının on yıllardır süren saldırganlığa karşı sergilediği direniş, işçi ve emekçilerin de gündemindedir.

Nitekim siyonist İsrail'in aylardır sürdürdüğü vahşet karşısında Türk sermaye devletinin ikiyüzlü politikaları deşifre olmuş, geniş kesimlerin AKP iktidarına karşı tepkisini doğurmuştur. Bu tablo, 31 Mart yerel seçimlerinde AKP iktidarına karşı edilgen de olsa bir tutuma yol açmıştır.

Geniş işçi ve emekçi kesimleri Filistin sorunu konusunda aydınlatmak, "İsrail'e siyasal-ticari-diplomatik her türlü ilişkinin kesilmesi" başta olmak üzere Filistin'deki işgale karşı tepkiyi örgütlemek, sınıf ve emekçi kitleleri harekete geçirmek güncel görevlerimizden biridir.

Sınıfa siyasal müdahalede bir diğer önemli gündem ise Kürt sorunudur. Yıllardır işçi ve emekçi kitleler Kürt sorunu üzerinden şovenizmle zehirlenmekte, etnik ayrımcılık sınıfın birliğinin sağlanmasında en temel engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Son yerel seçimlerin ardından Van'a kayyım atanması girişimi ve buna karşı başta Van halkı olmak üzere Kürt halkının direnişi ve geniş kesimlerin toplumsal desteği ile saldırının püskürtülmesi, iki halk arasında dayanışma köprülerinin kurulmasının imkanlarını ortaya koymuştur. Güncel gelişmeler ışığında Kürt sorunu siyasal sınıf çalışmamızın temel bir başlığı olarak ele alınmalı, etkin bir faaliyetin konusu olabilmelidir.

Önümüzdeki süreç sert sınıf çatışmalarına gebe. VII. Parti Kongresi'nin işaret ettiği temelde devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması hedefiyle siyasal sınıf çalışmamızı güçlü bir şekilde örgütlemek sorumluluğu omuzlarımızdadır.

(WWW.TKIP.ORG'DAN ALINMIŞTIR...)

Soykırımcı İsrail rejiminin açmazları derinleşiyor

İşgalci İsrail ordusu, Lübnan'a yönelik olası bir saldırıya ilişkin «operasyonel planı» hafta başında onayladığını ilan etti. Gazze'de soykırım savaşını sürdüren işgalci ordunun bu küstahça savaş ilanı, dikkatlerin Gazze'den Lübnan'a kaymasına neden oldu. Savaş ilanına "Lübnan'ı taş devrine" döndürmek", "Beyrut'u Gazze'ye çevirmek" gibi iğrenç tehditler de eşik etti.

Siyonistler histerik tehditler savururken ABD başta olmak üzere batılı emperyalistlerin tehdit mesajlarını taşıyan "elçiler" ise Beyrut'u mesken edinmişti. Zira emperyalistler ne savaşın yayılıp bölgeyi yangın yerine çevirmesini istiyor ne soykırımcı Siyonistleri Filistin halkı ve direniş hareketinin kabul edebileceği bir ateşkese zorluyor. Gazze ile dayanışma cephesindeki direniş hareketleri ise Washington, Londra, Paris, Berlin gibi emperyalist merkezlerden gönderilen tehditleri, "Siz önce Gazze'de soykırım yapan İsrail'i durdurun" diye yanıtlıyorlar.

HİSTERİ İLE GERÇEKLIK

İsrail'deki ırkçı-Siyonist rejimin şefleri, tehditlerinde dile getirdikleri şeyleri yapmak için fırsat kolluyorlar. Ancak bu öyle kolay yapılacak bir şey değil. Çünkü Lübnan direniş hareketiyle açık bir savaşa girişmek için ağır bir bedel ödemeye hazır olmak gerekiyor. Siyonistler ise böyle bir bedeli ödemekten kaçınıyorlar. Açık bir savaş, işgal ettikleri Filistin topraklarında kurdukları yerleşimci rejimin altını oyabilecek gelişmelere yol açabilir. Bundan dolayı Tel Aviv'deki Siyonist savaş çetesi, ABD'yi Lübnan'a saldırtmak ya da fiili bir durum yaratıp onu savaşa dahil etmeye zorlamak için çıkış arıyor.

Hegemonya savaşının esas cepheleri Çin ve Rusya olduğu için, ABD verili koşullarda Ortadoğu'da bir savaşa girişmeyi çıkarlarına uygun bulmuyor. Siyonistlerin temel açmazlarından biri budur. Çünkü ABD'nin katılmadığı bir savaşı sürdürebilecek güçleri yok. Gazze'deki soykırımı bile ancak ABD, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve diğer emperyalist devletlerin sınırsız desteği ile sürdürüyorlar. Başta Hizbullah olmak üzere Lübnan direniş hareketi Gazze ile kıyaslanmayacak bir askeri donanım ve savaş kapasitesine sahip. Bu ise ABD'nin dahil olmadığı bir savaşa girişme konusunda Siyonist çeteyi

frenliyor. Öyle bir caydırıcı güç olmasaydı Lübnan'a çoktan saldırmışlardı.

Savaş çetesinin bir diğer önemli açmazı ise, Hizbullah ile diğer direniş hareketlerinin Gazze ile dayanışma için açtıkları cepheyi adım adım genişletmeleridir. Son günlerde Lübnan direniş hareketi İsrail'in birçok askeri bölgesini, önemli fabrikalarını, işgalci ordu askerlerinin kimi merkezlerini peyderpey hedef aldı. İsrail saldırganlığı arttırdıkça, direniş hareketi de Siyonistlere daha güçlü, daha etkili darbeler vuruyor. Bu ise soykırımcı çetenin şeflerini çileden çıkartıyor. Ancak ABD savaşa doğrudan katılmadığı için daha ileri gidemiyorlar. İsrail'de dinci-faşistlerin bir kısmı ne olursa olsun savaşa girmekten yana. Ancak bunlar henüz kararları belirlemiyor. Buna karşın işgalci ordunun savaş planını onaylama kararı alması, savaş bulutlarının bölge üzerinde dolaşmaya devam ettiğine işaret ediyor.

SIYONİST REJİMİN İÇ KRİZLERİ DERİNLEŞİYOR

Gazze'de 9. ayında devam eden soykırım saldırıları Siyonistleri hiçbir askeri ya da siyasi hedefe ulaştırmadı. Filistin direniş hareketleri halen her gün işgalcileri hedef alan saldırılar düzenliyor. İsrail ordusu sürekli kayıplar veriyor. Gazze'de durum bu iken Lübnan cephesini açma tartışmaları, başında Binyamin Netanyahu'nun bulunduğu Siyonist rejimin iç sorunlarını günden güne derinleştiriyor. Nitekim önce "savaş kabinesi" içinde yer alan iki kişi istifa etti. Ardından Netanyahu kabineyi dağıttı. İşgalci ordu ile dinci-faşist hükümetin şefleri arasında sert tartışma ve sürtüşmeler yaşandığına dair haberler eksik olmuyor.

Öte yandan Siyonist rejimin ekonomik açmazları da artıyor. Emperyalist

merkezlerden gelen büyük finansal desteğe rağmen İsrail ekonomisindeki kriz derinleşiyor. Siyonistleri rahatlatmaya çalışan ABD, gerici Arap devletlerini işin içine çekmeye çalışıyor. Ancak bu rejimler İsrail'le işbirliğini geliştirmek isteseler de koşullar buna pek elvermiyor.

Soykırımcı çetenin bir diğer temel sorunu ise, Netanyahu karşıtlarının oranının İsrail'de sürekli artması ve kitlesele gösterilerin devam etmesidir. Son günlerde gösteriler hiç olmadığı kadar kitlesele boyutlara ulaştı. Gazze'deki esirlerin getirilmesini talep eden göstericiler, Netanyahu'nun istifa etmesini de istiyorlar. Esirlerin kurtarılması ise ancak Filistin direniş hareketiyle anlaşma imzalamakla mümkün olabilir. Ancak ne Tel Aviv'deki savaş çetesi ne emperyalist merkezlerdeki hamileri bu yönde adım atabiliyor. Bu ise İsrail'deki karşıtlığı giderek keskinleştiriyor.

Kitle hareketinin basıncı altında kalan Netanyahu, son günlerde İsrail'de "iç savaş" riskinden söz etmeye başladı. Savaş suçlusu Netanyahu bu söylemi, kendisine karşı gelişen kitle hareketini şiddetle bastırmanın bir imkanı olarak görüyor. Kimi yorumlara göre, silahlı olan dinci-faşist Yahudi yerleşimcileri göstericilere karşı kullanılmak istiyor. Bu tartışmalar, işgalci/yerleşimci bir temel üzerine kurulan Siyonist rejimindeki yarılmanın giderek derinleştiğini gözler önüne sermektedir.

İŞGALCİLER HALKLARIN DİRENİŞ İRADESİNİ KIRAMIYOR

ABD emperyalizmi Temmuz 2006'da İsrail'i Lübnan'a saldırtarak ülkedeki direniş ezmek istedi. Ancak sonuç tam tersi oldu. Lübnan direniş hareketi işgalci orduya alışık olmadığı bir hezimet yaşat-

tı. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, savaş başladığında yaptığı açıklamada, "Yeni bir Ortadoğu'nun doğum sancılarını izliyorsunuz" diyerek "müjde" vermişti. Ancak Lübnan direnişi o kanlı planları bozdu.

Siyonist rejime ağır bir darbe indiren Aksa Tufanı hareketi, aradan geçen 17 yılda bölgede çok şeyin değiştiğini gösterdi. Bundan dolayı hem Siyonist şefler hem Washington, Berlin, Londra, Paris, Roma gibi başkentlerdeki emperyalist hamileri fazlasıyla huzursuz. Filistin halkının direniş iradesini kırma hesabıyla histerik bir saldırı başlattılar. Öyle bir histeriye kapıldılar ki, soykırımcı Netanyahu çetesinin eleştirilmesine bile tahammül etmediler. Tümü de histeri nöbetine tutuldu ve Gazze'de yükselen direniş iradesinin kırılması için ne gerekirse yapılırsa konusunda mutabık kaldılar. Bu işin en çok birkaç ay içinde hallolacağını hesapladılar. Barbarlıklarını sergilemekte sınır tanımadılar. Ancak bir kez daha direnişin sert kayasına çarptılar.

Gazze halkı ağır bir bedel ödedi, halen de ödüyor. Ancak her şeye rağmen direniş iradesi kırılmadı. Filistin direniş hareketi tam da halkın bu sağlam iradesinden güç alarak halen işgalcilere karşı kararlılıkla savaşıyor. Ancak işgalcilerin sorunu bundan da ibaret değil. 8 Ekim'de başlayan Lübnan direnişi İsrail saldırganlığına karşı bir milim gerilemediği gibi, direnişçiler daha ağır silahlar kullanarak savaşı sürdürüyor. Gazze ile dayanışma için Kızıl Deniz'i İsrail gemilerine kapatan Yemen'deki Ansarullah hareketi liderliğindeki hükümet de ABD-İngiliz-Alman emperyalistlerinin saldırı ve tehditlerine rağmen geri adım atmadı. Irak'taki bazı direniş hareketleri ise İsrail'deki belli hedefleri vurmaya devam ediyor. Bir kez daha halkların işgalcilere karşı direniş iradesini kırma küstahlığı fiyaskoyla sonuçlandı.

İşgalciler güçlü oldukları kadar vahşidirler de. Ancak gayri meşru, gayri ahlaki ve gayri insani olanı temsil ediyorlar. İşgalcilere karşı direnen halklar ise ağır bedeller ödeseler de haklı, meşru ve onurlu duruşu temsil ediyorlar. Emperyalist/Siyonist güçlerin planlarını bozan direniş iradesinin sarsılmaz gücü da buradan kaynaklanıyor.

NATO yeni savaşlara hazırlanıyor

İ. Manuşyan

Emperyalist savaş makinesi NATO'nun Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'in görev süresi doldu. Sekreterliğe yeni seçilen eski Hollanda Başbakanı Mark Rutte'ye görevini devretmeden önce son turlarını atan Stoltenberg, ABD ziyareti sırasında emperyalist şeflerin yeni dönem politikalarına dair önemli mesajlar verdi. Giderayak yaptığı açıklamalarla emperyalistlere hizmette kusur göstermemeye çalışan Stoltenberg, elbette bir şahıs olarak çok önemli biri sayılmaz. Lakin NATO Genel Sekreteri sıfatı, emperyalist batı cephesinin önde gelen militarizm ve savaş sözcüsü demektir. Eski ABD başkanı Donald Trump'tan Türk sermaye devletinin Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'a kadar farklı çevrelerin "3. Dünya savaşı" üzerine konuştuğu bir dönemde NATO şefinin mesajları daha bir önem kazanıyor. Elbette onların dünya savaşı söylemiyle bizimki arasında büyük bir fark var; onlar hegemonya heveslerini, durumun getireceği "fırsatları" konuşurken bizlerse dünyanın karşı karşıya kalacağı yıkımları/riskleri, yaşanacak toplu insan kıyımını ve tahrip edilecek doğayı ifade ediyoruz. Zira, emperyalist paylaşım savaşının dünyaya yayılması durumunda, günümüzde gerçekleştirilen nice soykırım, katliam ve şiddet örneklerinin çok daha beteri yaşanacaktır.

Stoltenberg'in konuşmalarında ABD emperyalizmine tam biatin şifreleri de vardı. Ukrayna savaşından dolayı ABD'ye teşekkürlerini tekrarlayıp duran Stoltenberg, NATO'nun tasmaını kimin tuttuğunu da gösterdi. ABD emperyalizmi dünyaya savaş ihraç etmeye devam ederken, uşak yönetimler ABD meclislerinde konuşma yapmadan, onlardan onay almadan tek mermi sıkamıyor. Bundan dolayı Ukrayna'daki kukla Zelenski de ırkçı-siyonistlerin şefi Netanyahu da kongrede konuşmalar yaparak daha fazla silah ve saldırı icazeti için yalvarıyor.

Bu yıkıcı savaşlarda üstlendiği rol dik-kate alındığında, Stoltenberg'in konuşması yakın dönem için önemli mesajlar içeriyor. Görevi devrettikten bir süre sonra Stoltenberg unutulacak ancak onun bugün söylediği sözler yarının dünyasında yeni emperyalist savaşların seyri hakkında bir fikir vermeye devam edecek.

NATO üyeleri arasında gayrisafi yurt içi hasılasının %2'lik kısmını silahlanma-

ya harcayan ülkelerin sayısının 4 yıl öncesine göre iki kat arttığına dikkat çeken Stoltenberg, "Bu da Avrupalı müttefikler ve Kanada'nın tüm müttefikleri korumak için ortak yük paylaşımına katkı sağladıklarını gösteriyor" dedi. Dönemin ABD şefi Donald Trump, üye ülkeleri yüzde 2 kotasını geçemedikleri takdirde NATO tarafından korumayacaklarını söyleyerek uyarıyordu. Zaman kanıtladı ki bu "bir delinin tehdidi" değil ABD emperyalizminin yeni dönem politikasını dile getiriyordu. Nitekim bugün hedeflenen sonuca daha yakınlardır. NATO üyesi devletlerin çoğu silahlanma histerisine kapılmış durumdadır.

Silahlanma histerisinden memnun olan Stoltenberg, bunun ABD için önemli bir gelişme olduğunu, zira paranın önemli bir kısmının buraya akacağını pişkince söyledi. Ne de olsa dünya silah pazarında en büyük pay ABD'nin elinde bulunuyor. ABD'nin savaşlar için akıttığı milyar dolarlık "yardım" paketleri esasında silah tekellerine aktarılıyor. Ukrayna ve İsrail ABD silahlarını kullanırken diğer ülkeler de ABD'den silah almak için sırada bekliyor. Hollanda, Danimarka ellerindeki F-16'ları Ukrayna'ya hibe ederken yerine F-35 almak için anlaşmalar yapıyor.

Savaş bütçelerindeki her artış bir tarafta yeni ölüm ve yıkımlar yaratırken öte yanda silah tekellerinin kasalarının daha çok dolup taşmasını sağlıyor. Doğru dürüst sağlık güvencesi bile olmayan ABD'li işçi ve emekçilerin vergileri bölgesel savaşların sürdürülmesine ve silah tekellerine akıtılıyor.

Stoltenberg'in, "silahlanmada %18'lik pay artışı" olmasını memnuniyetle ifade etmesi basit bir istatistiki veri değil. Bu, yakın geleceğe dair daha karanlık bir savaş atmosferi demektir. Zira silahların denenmesi ve çatışma alanlarında kullanılması, eski silahların elden çıkarılması adına savaşan ülkelere satılması ya da hibe edilmesi hem devam eden savaşları kızıştırıyor hem yeni çatışmalara davetiye çıkartıyor. Trump'ın diğer NATO üyelerini azarlayıp devlet bütçesinin %2'sini silahlanmaya ayırmaya zorlayan tehditleri geçmişte kalmış değil. Tersine, asıl bu şimdi karşılık bulmaya başladı. ABD'nin sadece bu yılki silah satışının 238 Milyar dolara ulaşması, silahlanma yarışındaki histerinin şiddeti hakkında fikir veriyor. ABD tekellerinin yanı sıra Fransız Rafael, Alman RheinMetall gibi silah şirketlerinin satışlarında da büyük bir artışlar oldu. Tarihte ThyssenKrupps gibi şirketlerin

Nazilere destek vermesinden bugünlere sistemin işleyişinde özünde değişen bir şey yok. Onlar silah alacak parası varsa soykırım yapan faşist bir rejimi de destekler eski çağda kalmış gerici bir aşiret reisiyle de çalışırlar. Bundan dolayı Ukrayna'ya sadece savunma silahları değil Rusya'nın iç kentlerini vurabilecekleri silahları temin ediyorlar. İsrail'e misket bombası, Türk sermaye devletine de kimyasal bomba satıyorlar.

Emperyalistler cephesinde silahlanma sistematik bir ihtiyaçtır. Yıkımdan beslenen ve yok etmekte bir beis görmeyen bu ölüm ve sömürü sistemi için savaş hegemonya kurmanın ve kar elde etmenin temel araçlarından biri olmayı sürdürüyor. Ama onlar için sadece birer "pazar" ya da "hammadde yatağı" olan ülkelerdeki rekabet kızıyor. Eskiden de süreklilik arz eden silahlanma daha çok tatbikat ya da vekalet savaşlarına kaynak aktarımı için gerekiyordu. Onun dışında stoklar yeterli görünüyordu. Ukrayna savaşı ve onu takip eden İsrail'in Gazze'ye yönelik soykırım savaşı durumun değiştiğini gösteriyor. Hem savaşların ateşine benzin dökülmesi hem yeni savaşlara hazırlık politikası silahlara büyük bir talebin oluşmasını sağladı. ABD sevkiyatındaki gecikmeler Ukrayna'da Rusların ilerlemesini sağlarken, Gazze'deki saldırılara "taktiksel aralar" vermeye neden oldu. Keza diğer tarafta Rusya'da stoklarındaki erimeyi gördüğü için en eski bombaları kullanıyor, İran ve Kuzey Kore'den silah almaya ihtiyaç duyuyor. Ukrayna'da NATO ile savaşan Rusya da bu süreçte silahlanma bütçesini yüzde 7'ye çıkardı!

Kapitalist/emperyalist sistem her geçen gün daha kanlı savaşların yaşanması ihtimalini büyütüyor. Ortaya çıkan tablo gösteriyor ki, kitleler emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı sokak direnişini büyütmezse bu gidişatın durdurulması mümkün değil. Gerçek barışın ancak sosyalizmde mümkün olacağını bilenler, bugün işçi ve emekçileri uyarmanın ötesine geçip Stoltenberg'lerin temsil ettiği savaş kundakçılarını durdurmak için sokağı örgütlemelidir. "Silaha değil eğitime, konuta, sağlığa, gıdaya, çevrenin korunmasına bütçe» vb. talepler günümüzde hem yakıcı hem gerçekçidir.

Emperyalistlerin “barış” arayışları!

A. Serhat

Ukrayna’da iktidarı elinde tutan kukla rejim ağababalarının emrettiği üzere Rusya ile bir savaşı kışkırtmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Rus dilinin yasaklanması, Rus nüfusun yoğun olarak yaşadığı Donetsk ve Luhansk bölgelerindeki siyasal statüyü değiştirme girişimleri, bu paralelde arttırılan baskılar, Nazi taburlarının binlerce sivil katletmesi gibi icraatlar adım adım Rusya’yı savaşa sürükleme hamleleriydi. ABD öncülüğündeki bütün batılı emperyalist güçlerin kanatları altına aldığı Kiev’deki işbirlikçi rejim Ukrayna topraklarını bu güçlerin silah ambarına çevirdi. Kuşkusuz bütün bu provokatif girişimlerin asıl hedefi Rusya’yı Ukrayna ile bir savaşa sürüklemek, bunu gerekçe göstererek çevrelemek, ardından ise Rusya Federasyonu’nu parçalamak için uygun koşullar yaratmaktı.

Ukrayna’nın doğusunda yaşanan çatışmalara ilk elden müdahale etmeyen Rusya, Minsk anlaşmaları çerçevesinde sorunu Almanya ve Fransa ile çözmeye çalıştı. Güya “Avrupa kıtasında olası bir savaşı önlemek” adına rol kapan Almanya, Fransa gibi iki emperyalist güç çok geçmeden savaşın finansörlerine fırladık gibi dönüvermişlerdi. Avrupa Birliği adına inisiyatif olarak savaşı önüyormuş gibi yapıp bir çırpıda ABD’nin arkasında hizalanarak savaş kundakçılığına soyundular. Arada çıkardıkları çatlak seslere rağmen ABD-İngiltere ikilisi ile kirli bir ittifakın bileşenleri haline geldiler.

Nitekim dönemin Almanya Başbakanı Angela Merkel ile Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron Minsk Anlaşması adı altında çevirdikleri dolapları, “zaman kazanmaya çalıştık” diyerek itiraf ettiler. Anlaşmanın, savaş hazırlıkları için zaman kazanmak amacıyla imzalandığı bir süre önce kendileri tarafından deşifre edilmişti. Putin’in ‘kandırıldık’ diyerek Rus müdahalesinin zorunluluğuna yaptığı atfı çıplak gerçeği dile getiriyordu. Tarafların biri diğerinden daha az olmasa da hiç kimse Rusya’nın kapısının eşliğine NATO üsleri kurulmasına sessiz kalmasını beklemiyordu. Baltık ülkeleri ile bütün doğu Avrupa ülkelerinin NATO’ya üyeliklerini sineye çekmek durumunda kalan Putin yönetimi, Rusya’nın derinliğine bir müdahale anlamına gelecek olan Ukrayna’nın üyeliğine seyirci kalamazdı. Zira bu çok geçmeden Rusya Federasyonu’nu

parçalamaya sürecinin başlatılması anlamına da gelecekti. Rusya’nın müdahalesini saldırganlık olarak görenler, öncelikle, varlık sebebi ortadan kalkmış bir suç ve terör şebekesi olan NATO’nun son otuz yıldaki icraatlarına bakmalılar. Yugoslavya’nın parçalanmasıyla başlatılan saldırılar serisi Afganistan, Irak, Suriye, Libya ve Yemen’in yakılıp yıkılmasıyla devam etti. Yıkım serisi üçüncü yılına giren Ukrayna savaşı ile Siyonist rejime verilen destekle Gazze’deki soykırım savaşıyla devam ediyor. Rusya’nın beklenenin de ötesinde ortaya koyduğu direnç, Çin başta olmak üzere farklı ülkelerle geliştirdiği yeni ittifaklar ABD-NATO cephesinin savaşı Asya Pasifiğe taşıma planlarını en azından şimdilik ertelemek durumunda bırakmış görünüyor.

Geçtiğimiz şubat ayında ikinci yılını geride bırakan Ukrayna savaşı henüz hedeflenen sonuçları yaratmasa da ABD öncülüğündeki emperyalist ittifak Rusya ile hesaplaşmaktan vazgeçmiş değil. Meydan darbesiyle ‘demokratik ve özgür Ukrayna’yı’ yaratmak için yola çıkanlar, Kiev’de iktidara gelince çok geçmeden gerici saldırgan Azov taburları ile Nazi Bandera artıkları olduklarını gizleyemez oldular. Zelenski’nin başını çektiği gerici-faşist rejimi adım adım inşa etmek için bütün batılı emperyalistler seferber olmuştu. Şimdi ise para ve silah vererek Ukrayna’yı mümkün olduğu kadar savaş cehenneminde tutma politikası izliyorlar.

Mayıs 2019’da işbaşına getirilen NATO kuklası Zelenski rejiminin görev süresi doldu. Ancak Ukrayna’nın yıkımı pahasına savaşta ısrarcı olan efendilerinin sözünden milim sapmadığı için görevini sürdürüyor. İki yılı geride bırakan

savaşın yarattığı insani felaketin birinci dereceden sorumlusu ve tescilli bir işbirlikçi olan Zelenski, bir kurşun asker olarak efendilerinin emirlerini yerine getirme arzusuyla yanıp tutuşuyor. Fakat işler Kiev’deki oligarklar şebekesinin arzuladığı gibi gitmiyor. Cephelerde verilen büyük kayıpların yeri doldurulamadığı gibi, lojistik desteğin kesildiği bölgelerin sayısı da her geçen gün artıyor. Savaş ekonomisinin yarattığı yolsuzluk, rüşvet, borç batağı ve skandallar Ukrayna ekonomisini meteliğe muhtaç hale getirmiştir. Dinyaper nehrinin neredeyse bütün bir doğu yakasını ve Kırım’ı kaybetmiş bir Ukrayna’nın ‘cazibesi’ artık tartışmalıdır.

Ukrayna’da yedi düvelle boğuşan Rusya ise umulanın tersine çökmedi. Putin yönetimine boyun eğdiremeyen ABD öncülüğündeki Transatlantik ittifakı yeni arayışlara girmek zorunda kaldı. Batılı emperyalist güçlerin uyguladığı ambargolar, uluslararası Bankalarda Rusya’nın kendi rezervlerine ulaşım engeli ve Ukrayna’ya yapılan sınırsız askeri/mali yardıma rağmen gelinen yerde sonuç tam bir fiyaskodur. Beklentilerin aksine Rus ekonomisi çökertilemediği gibi yaşadığı büyüme eğrisi ile burjuva ekonomistleri şaşkına çevirdi.

Bütün bu gelişmeler hem 13 -15 Haziran tarihleri arasında İtalya’da toplanan G7 zirvesinin hem 15-16 Haziran tarihlerinde İsviçre’de toplanan ‘Barış Konferansı’nın ana gündemini oluşturdu. 93 Ülkenin katılımıyla gerçekleşen ve sonuç bildirgesiyle tam bir hayal kırıklığı olan ‘barış konferansı’ trafiği düzene koymaya memur edilenlere fazladan mesai yaptırmanın ötesinde bir işe yaramış görünmüyor. Rusya’nın davet edilmediği,

Çin’in daveti reddettiği, katılımcı Ülkelerden 16’sının sonuç bildirgesine imza atmadığı konferans, maskeli balodan öte bir şey ifade etmiyordu.

Böyle bir seremoniden başka sonuç beklenmiyordu zaten. Zira konferansı toplayanların barış arayışı konusunda zerre kadar samimi olmadığı kimse için bir sır değil. Zira Ukrayna savaşının ateşine kendileri benzin döküyor. Hal böyleyken savaşın tarafı olan Rusya’nın davet bile ile edilmediği konferansın sonuç bildirgesi anlamsız sözler yığını oldu.

Ukrayna’nın talebi üzerine İsviçre’nin ev sahipliği yaptığı söz konusu konferansa uluslararası çapta 160 delegasyon katılım sağladı. Konferansın amacını ‘gelecekteki bir barış sürecini teşvik etmek’ olarak açıklayan ev sahibi ülke nedense Rusya’yı davet etmeyi akıl edememişti. Buna karşın, konferansa atfedilen, “Ukrayna için uluslararası hukuk ve BM şartı temelinde kapsamlı, adil ve kalıcı bir barışa giden yolda bir platform oluşturmak” hedefi kulağa hoş geliyordu.

Savaşın büyük kaybedeni madalyası taşıyan kukla Zelenski bir taraftan “barış hemen şimdi, artık kaybedecek zamanımız yok” derken bir taraftan da olası bir barış masasına oturmaktan uzak talepleri sürüyor. Aynı paralelde açıklamaları ve Rusya’nın sinir uçlarına basan beyanatları AB Komisyon şefi Von der Leyen de tekrarlardı. Ne var ki, savaşı kaybedenlerin Rusya’ya üst perdeden koşullar dayatmaya çalışması sadece abesle iştigaldir. Konferans maskaralığı, savaş ateşine benzin dökenlerin vahşi yüzlerini örtme çabası olarak da değerlendirilebilir. Buna karşın savaşın ateşine benzin dökenlerin kendilerini “barıştan yana” gösterme çabalarının ciddiye alındığı da söylenemez.

Yerkürede giderek belirginleşen yeni güç dengeleri emperyalist gericiğin ‘batı sivilizasyonu’ ve ‘evrensel değerler’ sosuyla süslediği saldırgan politikalarına kolayından geçit vermiyor. Aynı şekilde dile getirdiği ‘barış talebi’ de onun belirlediği koşullarda karşılık bulmuyor. Zira Kapitalist-emperyalist düzenin işleyiş mantığı barış talebini dillendiriyorsa bu daha büyük bir yıkımı örgütlemek ve hazırlamak için bir soluklanma sürecidir. Gerçek anlamda bir barışa ise sadece ve sadece sosyalist işçi ve emekçi cumhuriyetleri kurulduğunda ulaşılabacaktır.

Emperyalist rekabetin Asya-Pasifik'teki yansımaları

Dünya genelinde artan jeopolitik gerilimler ve güç mücadeleleri, Asya-Pasifik bölgesinde de belirgin bir şekilde kendini gösteriyor. Ukrayna ve Ortadoğu'daki savaşlara ek olarak, emperyalist güçler arasındaki nüfuz alanları mücadelesinde Asya-Pasifik cephesindeki gelişmeler öne çıkmaya başladı. Bu bölgedeki rekabet giderek kızışıyor.

Ukrayna ve Filistin üzerinde devam eden emperyalist savaşa ek olarak Ortadoğu'da yeni cephe açma hazırlıkları sürüyor, başka coğrafyalar üzerinde gelişen nüfuz alanları mücadelesi de sertleşiyor.

"Yeni ilgi alanı" Asya-Pasifik'te başka cephelerde "ortak olanlar" burada karşı karşıya gelebiliyor.

Asya-Pasifik bölgesinde ABD-NATO cephesi provokatif hamleler yaparken, Rusya ve Çin nüfuz alanlarını koruyup genişletmek için yarışıyorlar.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin 20 Haziran'da Vietnam'ı ziyaret etti. Öncesinde Kuzey Kore'de endamlı bir şekilde ağırlandı. Putin burada yaptığı konuşmada, Vietnam'a Ukrayna savaşında "dengeli ve tarafsız" tutumu için teşekkür etti. Daha sonra Putin'le Vietnamlı mevkidaşı To Lam'ın da katıldığı bir "törenle" petrol ve gaz işbirliğinin yanı sıra ilişkilerin genişletilmesini öngören on bir anlaşma imzalandı. İki ülke arasındaki ticaretin en az yüzde 60'ının Rus ve Vietnam parasıyla yapılacağı açıklandı.

Rus enerji şirketi Gazprom hali hazırda Vietnam'ın Güney Çin Denizi'nde, Çin'in de hak iddia ettiği alanlarda doğal gaz çıkarma projelerinde yer alıyor.

Putin Vietnam'da temaslarda bulunurken, Çin Başbakanı Li Qiang Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'a gerçekleştirdiği ziyaretten 40 milyar dolarlık ticaret anlaşmasının "iç huzuru" ile dönüyordu.

Her iki taraf da dijital alandaki projeler ve "yeşil" teknolojilerin teşviki de dahil olmak üzere 40 milyar dolar hacminde projelere imza attıklarını duyurdular. 2024 başında ABD-NATO cephesi, Malezya Başbakanı Enver İbrahim'i Çin'e karşı tavrı almaya zorlamıştı. "Çin'e karşı tavrı almayı" alenen reddeden İbrahim, Batı'yı "Çin fobik" olmakla itham etmişti.

Rusya ile Çin'in diplomasi trafiğini hazmedemeyen Batılı güçlerin, Asya-Pasifik'te güç dengelerini kendi lehlerine değiştirme telaşlarının arttığı görüldü.

20 Haziran'da Almanya Ekonomi Bakanı Robert Habeck, "ekonomik ilişkileri genişletmeyi amaçlayan görüşmeler için" Güney Kore'nin başkenti Seul'a gitti.

ABD'den ise Temsilciler Meclisi eski Başkanı Nancy Pelosi başkanlığındaki bir Kongre heyeti, Çin'in özerk bölgesi Tibet'in "fiili lideri" Dalai Lama ile görüşmek üzere Hindistan'ın kuzeyindeki Dha-

ramsala'da idiler.

ABD Başkanı Joe Biden'ın yakın zamanda Çin Halk Cumhuriyeti'nden Tibet'in geleceğine ilişkin müzakereleri yeniden başlatmasını isteyeceği de basına yansıtıldı.

ABD, Tibet'i istismar ederek Çin üzerinde baskı oluşturmaya çalışırken, Pekin yönetimi yapılan hamlelerin hegemonya bağlamında gündeme getirildiğini bile rek hareket ediyor. Zira Filistin'de soykırım yapan İsrail'e her türlü desteği veren Biden yönetiminin Tibetlileri umursaması için bir neden yok.

Eş zamanlı yapılan bu diplomatik "atakların" ve açıklamaların yegane sebebi nüfuz alanlarını genişletmek ve kontrol etmektir.

Ticaret savaşlarının tetiklediği bu yoğun diplomasi trafiği sonucunda kimin "payına" ne düşer, kim ne "kazanır" zaman gösterecek.

Asya-Pasifik bölgesindeki emperya-

list rekabet, dünya genelinde süregelen nüfuz mücadelelerinin bir yansımasıdır. Gelecekte ise merkezi haline gelmesi bekleniyor.

Lenin Devlet ve Devrim broşüründe, "Burjuva devletleri biçim bakımından çok çeşitlidir, ama özleri aynıdır: Biçimleri ne olursa olsun bütün bu devletler, son çözümlemede, kaçınılmaz olarak birer burjuva diktatörlüğüdür" der.

Bu bağlamda burjuva devletlerin Asya Pasifik'teki dalaşında kim ne "kazanır" kimin payına ne düşerse düşsün emekçi sınıfların payına zorluklar ve sömürünün düşeceği kesin.

Emperyalist güçler arasındaki bu çatışmalar ve yapılan anlaşmalar, bölge halkları ve dünya genelinde emekçi sınıflar için yeni zorluklar ve sömürü koşulları yaratacağıdır. Bu koşullarda emekçilerin de hakları ve özgürlükleri için örgütlü mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçenekleri bulunmuyor.

İran'da üç binin üzerinde petrol işçisi maaş artışları ve "14 gün çalışma, 14 gün dinlenme programı" taleplerinin karşılanması için 21 Haziran 2024 Cuma günü grev gerçekleştirdi.

Kolbar News'te yer alan habere göre grevi Sözleşmeli Petrol İşçilerinin Protestolarını Düzenleme Konseyi ve Kayıt Dışı Petrol İşçileri Protestolarını Düzenleme Konseyi (Üçüncü Taraflar) örgüt-

İran'da petrol işçileri "14-14" için grevde

ledi. İran'da petrol işçilerinin "14 gün çalışma 14 gün izin" talebiyle başladığı süreç "14-14 Kampanyası" olarak adlandırıldı.

İşçilerin kaldığı yurt koşullarının iyileştirilmesi, yemek kalitesinin yüksel-

tilmesi, yurtlarda ve iş yerinde tuvalet ve banyoların hijyenin sağlanması, 50 dereceye kadar çıkan sıcaklarda çalışma ortamlarında gerekli soğutma ekipmanlarının yerleştirilmesi ve işçilerin güvenliği de dahil olmak üzere yaşam ve ça-

alışma koşullarının iyileştirilmesi talepleri dile getiriliyor.

Grev açıklamalarında işçiler, petrolü yağmalayan, işçilere ayrımcılık ve sefaletten başka bir şey getirmeyen yozlaşmış ve mafya benzeri bir sistemin üretimine ve kârlılığına bağlı olmadıklarını dile getirdiler.

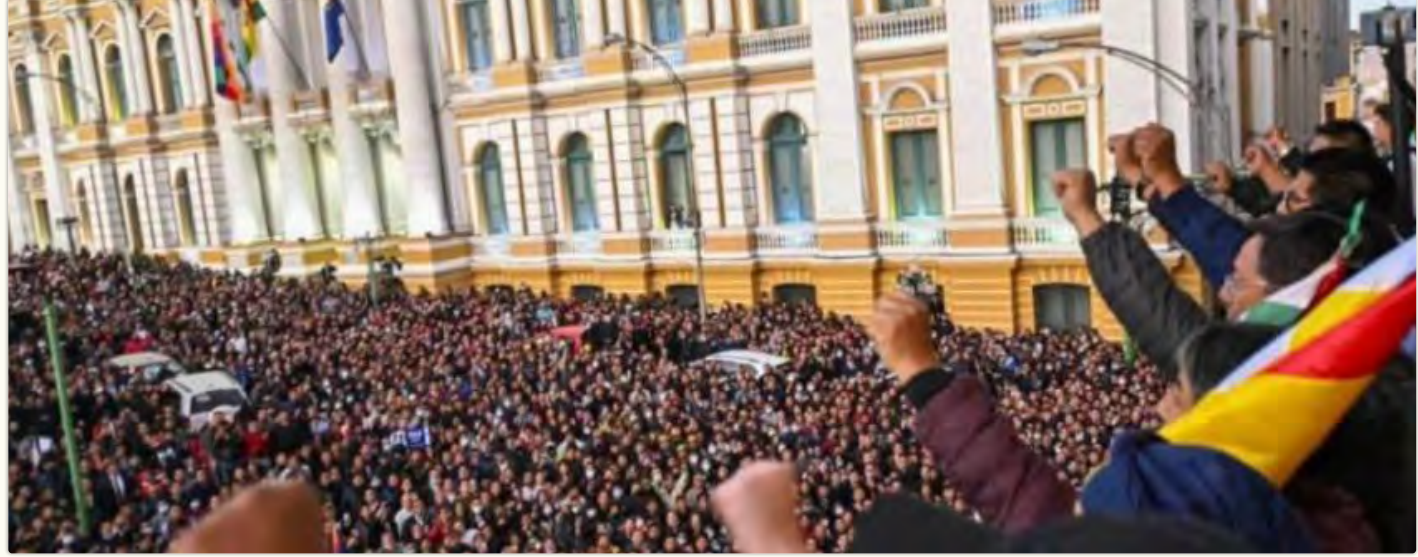
Bolivya'da bir askeri darbe daha püskürtüldü

Latin Amerika'da askeri darbelerin tarihi neredeyse yüz yıl öncesine dayanıyor. İlk dönem ilerici yönetimleri devirmek için ABD emperyalizmi ve kıtadaki işbirlikçileri tarafından tezgahlanan darbeler, kıtada ilerici-devrimci toplumsal hareketleri kanla bastırmak için "yaygın bir yönetimi biçimi" olarak kullanıldı. Bu vahşet çarkından geçirilmeyen ülke kalmadı. Bazı ülkelerde ise, tıpkı Türkiye'de olduğu gibi birden fazla faşist darbe yapıldı. Benzerlik tesadüf değil elbet. Çünkü darbeler Pentagon-CIA tarafından planlanıyor, Amerikancı generaller tarafından uygulanıyordu. ABD, darbeci yetiştirmek için okul bile kurmuştu.

Latin Amerika'da darbeler serisine maruz kalan ülkelerden biri de Bolivya'dır. Bu ülke 20. yüzyılda sayısız darbe ya da darbe girişimine sahne oldu. Sosyalizme Doğru Hareket'in (MAS) lideri Evo Morales'in Devlet Başkanı seçilmesinden sonra da ikisi başarısız biri "başarılı" üç askeri darbeye maruz kaldı. Buna karşın Bolivya'da kitlelerin örgütlü mücadelesi faşist bir cunta rejiminin kurulmasına artık fırsat vermiyor. 26 Haziran Çarşamba günü gerçekleştirilen darbe girişimi ise saatler içinde geri püskürtüldü.

Askerler önce önemli hükümet binalarının bulunduğu başkent La Paz'daki Murillo Meydanı'nı kapattı ve Başkanlık Sarayı'nı kuşattı. Gün içinde ise zırhlı araçlar ve silahlı birlikler, La Paz'ın merkezini ele geçirdi. Başkanlık sarayı silahlı askerler tarafından kuşatma altındayken bir konuşma yapan Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce, halkı harekete geçmeye çağırıyordu. Konuşmada, "Bugün ülke bir darbe girişimiyle karşı karşıya. Bolivya halkının demokrasi adına darbeye karşı örgütlenmesine ve harekete geçmesine ihtiyacımız var. Darbe girişimlerinin Bolivya'da bir kez daha can almasına izin veremeyiz" ifadelerini kullanan Arce, darbeciler karşısında geri adım atmadı. Eski Başkan Morales de kitleler darbeye karşı direniş çağrısında bulundu.

Yansıyan bilgiler askeri darbeye tüm ordunun katılmadığına işaret ediyor. Darbecilerin başını Juan Jose Zuniga adlı General tarafından başını çekti. Halkı darbeye karşı direnişe çağırarak Arce, ordusunun üst düzey komuta kademesini hızla görevden alarak yenilerini atadığını ilan etti. Yeni komuta kademesinin asker-

lere "kışlalara geri çekilin" çağrısı yapmasından sonra darbecilerin başı Zuniga geri adım atmak zorunda kaldı. Başkanlık sarayının kapılarını tanklarla kıran darbecilerin başı Zuniga, ilk açıklamasında çok iddialı görünse de kısa sürede teslim bayrağını çekmek durumunda kaldı.

20 Ekim 2019'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinden üç hafta sonra, Bolivya Cumhurbaşkanı Evo Morales ve Sosyalizme Doğru Hareket Partisi (MAS) hükümeti, ABD'nin desteklediği ve Bolivya ordusu tarafından açıklanan bir muhtıra ile istifaya zorlanmıştı. Morales öncesinde de başarısızlığa uğratılan bir darbeye maruz kalmıştı.

2019'da darbeciler iş başına geçse de kitlelerin direnişini kıramadılar. Gösteriler ve grevler devam etti. İlk seçimlerde %55 oyla birkez daha MAS'ı seçen işçiler, emekçiler, yerliler halklar darbecilerin yönetimine son vermişlerdi. Morales'in yerine Arce'yi aday gösteren MAS'ın beş yıl sonra yeni bir darbe girişimiyle karşı karşıya kalması, sağcı-faşist güçlerin orduda etkin olduğunu gösterdi. Bolivya'nın egemen sınırları tarafından desteklenen sağcı-faşist örgüt ve partiler de küstahça çıkışlar yaparak siyasi arenada boy gösteriyorlar.

Egemen sınıflarla uyum içinde olmayı özen gösteren MAS, örgütlü ve hareket halinde olan kitlelerin taleplerini de gözetmek zorunda kalıyor. Egemenler ve onların siyasi arenadaki sağcı-faşist temsilcileri ise o kadar pervasız ki, MAS'ın bu sınırlı adımlarına bile tahammül etmek

istemiyor. Bu güçlerin arkasındaki ABD emperyalizmi de darbeleri destekliyor. Kitleler uzlaşmacı, kapitalistlerle iyi geçinen bir yönetim çizgisi izlemesine rağmen MAS'ı destekliyor. Zira sağcı-faşistlerin işbaşına geçmesi durumunda neler yapabileceklerini hem tarihsel hem güncel deneyimlerinden biliyorlar.

Mücadelede kararlı olan emekçiler hem fabrikalarda hem emekçi semtlerinde örgütlüler. Bolivya'da yerli halklar da örgütlü ve ilerici-devrimci mücadele dinamiklerinde etkin bir rol oynuyor. Bu kitle dinamizmi darbelerin başarısızlığa uğramasını sağlamaya ve MAS'ı bir şekilde iktidarda tutmaya yetiyor. Ancak devrimci bir önderlik altında birleştirilemediği için de küstah kapitalistlerin ve onları temsil eden sağcı-faşistlerin etkisini de kıramıyor.

Benzer durumlar kıtanın başka ülkelerinde de yaşanıyor. Sınıf çelişkilerinin keskinliği ve emekçi kitlelerin sol/sosyalist akımlarla yakın temas ve karşılıklı etkileşim halinde olması reformist solun etkisini güçlendiriyor. Ancak yönetime getirilen reformist sol ne mülkiyet ilişkilerine dokunuyor ne artı-değer sömürsünü ortadan kaldırma iddiası taşıyor. Yapılanlar daha çok emekçilerin yaşam standartlarını kısmen iyileştiren adımlardan ibaret kalıyor. Bu ise siyasal çalkantıların döne döne yaşanmasına neden oluyor. Kimi ülkelerde reformist sol seçimlerde yenilgiye uğruyor. Ancak kitleler çoğu zaman reformist solu yeniden başa getiriyor. Arjantin'de faşist birinin başa geçmesi bir istisna sayılabilir. Ancak bu durum Arjantin'de kitlelerin militan

direnişini kırabilmiş değil. Faşist yönetime karşı grevler, gösteriler, direnişler eksik olmuyor.

Kitlelerin direnişi belli noktalarda egemenlere kısmi geri adımlar atıyor. Ancak bu kadarı sistemde kayda değer bir değişiklik anlamına gelmiyor. Bununla birlikte kitlelerin mücadeledeki ısrarı belli kazanımların geri alınmasına ve 20 yüzyılın ikinci yarısının önemli bir kısmını kaplayan faşist cuntaların işbaşında kalmasına izin vermiyor. Peru'da yapılan darbeye karşı da kitlelerin direniş devam ediyor. Brezilya'da iş başına getirilen faşist Bolsonaro da bu kitle dinamikleri sayesinde kovuldu. Eski Başkan Lula yeniden seçildi.

Bolivya'daki darbe girişimi kıtada çalkantılı dönemin devam edeceğine, sınıf çatışmalarının şiddetlenme eğiliminde olduğuna işaret ediyor. Sınıf çelişkilerinin beslediği kitlelerin direniş dinamikleri ve bundan güç alan sol/sosyalist akımların mücadelesinin kırılması mümkün görünmüyor. Ayrıcalıklı konumlarını koruyan, üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran, sırtını ABD emperyalizmine dayayan kapitalistlerin ve onları temsil eden sağcı-faşist partilerin etkisi geriletilse de devam ediyor. Bu çalkantılı kararsız durumun emekçiler lehine aşılması için kitlelerin mücadele dinamiklerinin anti-kapitalist, anti-emperyalist devrimci önderlik altında birleştirilmesi gerekiyor.

Bolivya'da başarısız darbenin ardından...

A. Vedat Ceylan

Dünü kirli olan bir siyaseti var ABD'nin ve emperyalizmin. Bugün söylenenlerle dün hemen bitiyor. Bugün söylenenlerin hükmü de yarına kadar sürmüyor. "Geçmiş kirli olanın geleceği ise hiç umut vermiyor."

20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren ABD'nin "arka bahçesi" olarak gördüğü Latin Amerika ülkelerinde siyaset, CIA ile Pentagon'un organize ettiği askeri darbelerle dizayn edildi.

Dünya genelinde güç dengelerindeki değişim, Çin ile Rusya'nın "bende varım" demeleri, kıtada ABD'nin tekerine adeta çomak sokmaya başladı.

Washington, "arka bahçesinde" artık siyaseti eskisi gibi dizayn edemiyor.

26 Haziran'da Bolivya'da yaşanan Pentagon destekli başarısız askeri darbe bunun son örneği oldu.

Çin ve Rusya'nın Bolivya ile kurdukları "eşit ekonomik ilişki"ye misilleme olarak ABD ikinci bir "Tesla-lityum" darbesine yeltendi. Ancak birkez daha hüsrana uğradı.

LİTYUM ZENGİNİ FAKİR ÜLKE(LER)

Dünya çapında yaklaşık 90 milyon ton lityum kaynağının bulunduğu tahmin ediliyor. Bu değerli iletken maddenin 39 milyon tonu Bolivya'da bulunuyor. Şili 19,9 milyon tonla ikinci sırada yer alırken, Arjantin 12 milyon tonla üçüncü sırada, İran ise dördüncü sırada yer alıyor. 7,7 milyon ton ile beşinci sıradaki Avustralya'yı 6,7 milyon tonla Çin, 5,9 milyon tonla Hindistan takip ediyor.

Güney Amerika Kıtasının üç ülkesi (Bolivya, Şili, Arjantin) dünya lityum rezervlerinin yüzde yetmişine ev sahipliği yapıyor. Lityumu elde etmek için zaten yetersiz olan su kaynakları talan ediliyor. Hayvancılık ve tarımla uğraşan yerli halk yerlerinden edilerek çaresizliğe itiliyor. Zengin doğal kaynaklara sahip bu ülke halklarına "zenginlik" fakirlik olarak geri dönüyor.

DÜNYA ÇAPINDA LİTYUMA DUYULAN İHTİYAÇ ARTIYOR

Son yıllarda elektrikli (bataryalı) araçların pazardaki payının artması, bilgisayar, cep telefonu gibi aletlerin günlük hayatın ayrılmaz parçaları arasında yer alması ve bunların bataryalarının lityumla çalışması bu değerli madene olan ilgi-

yi/talebi fazlasıyla artırıyor.

Lityum fiyatları hızla yükseliyor. Öngörüler, lityuma olan talebin önümüzdeki 20-25 yıl içinde en az elli kat artacağı yönünde.

ABD'ye göre bu kadar büyük bir pazar, Çin ile Rusya'ya bırakılmayacağı gibi, lityuma ev sahipliği yapan ülkelere ise hiç bırakılmaz.

Pentagon destekli "lityum darbesi"

Dünya genelinde güç dengelerindeki değişim ABD'nin Güney ve Orta Amerika ülkelerinde eskisi gibi rahat hareket edememesine neden oluyor. Bu ülkelerde "Bolivarcı aydınlanmanın" yükselişi ve çok kutuplu dünya düzeninin etkisi, eski sömürgeci ABD yerine Çin ve Rusya ile "eşit ilişki" temelinde anlaşmalar imzalanmayı mümkün kılmaya başladı.

2006 yılında uzun süren militan kitle mücadelelerinin yarattığı birikimle Bolivya'nın ilk yerli devlet başkanı seçilen Evo Morales, 13 yıl boyunca ülkeyi yönetti. Bu süreçte okuma yazma oranını artırdı. Yoksulluğu azalttı ve ülkenin gayri safi milli hasılasını dört katına çıkardı. Bir nevi "Bolivarcı aydınlanmanın" başını çekti. Arkasına "Bolivarcı aydınlanmanın" rüzgârını alan Morales, ülkenin doğal kaynaklarını -buna lityumda dahil-kamulaştırdı.

Bolivya Çin'le 2019 yılında bir lityum

anlaşması imzalandıktan sonra, ABD harekete geçti ve darbe yaptı. Teslanın kurucusu ABD'li büyük kapitalist Elon Musk'un küstahça bir tutumla, "kime istersek darbe yaparız" demesi, o darbenin "Tesla darbesi" diye nitelenmesine yol açtı.

ABD 2019'da Bolivya'da "Tesla-lityum darbesi" yaparak Morales'i devirdi. Morales ülkesini terk ederek Meksika'ya sığındı. Kitle desteğinden yoksun Amerikancı cunta hükümeti ancak bir yıl dayanabildi. Yapılan ilk seçimde Morales'in Sosyalizme Doğru Hareket Partisi yeniden iktidar oldu. Kasım 2020'de Devlet Başkanı seçilen Luis Arce'nin kabinesi yürütmeyi devraldı. Akabinde devrik Başkan Evo Morales ülkesine geri döndü.

Morales kabinesinde Maliye Bakanı olan yeni Başkan Arce, Morales'in "kamucu" çizgisini sürdürmeye devam etti.

Yeni yatırımlar ve yeni "eşit ekonomik ilişki" anlaşmaları

Bolivya bu yıl Çin ve Rusya ile yeni lityum anlaşmalarına imza attı. Çin'in bir milyar dolar hacminde yatırım yapacağı açıklandı.

Her ne kadar ABD, 2019 yılında "Tesla lityum darbesi" ile Morales'i devirdiyse de hedefine ulaşamamıştı.

Amerikancı cuntacılar işçi sınıfının, emekçilerin ve yerli halkların direnişine

yenik düştüler. Bolivya yeni Başkan Arce ile "kamucu" çizgisini sürdürerek Çin ve Rusya ile "eşit ekonomik iş birliğine" devam etti.

Dünyadaki lityum rezervlerinin yüzde 70'inin Bolivya, Arjantin ve Şili'de olması ve bu ülkelerin, en azından Bolivya ve Şili'nin ABD'yi tercih etmemesi, Joe Biden yönetimini yeni hamleler yapmaya zorladı. Kıtadaki "stratejik önem" atfedilen lityum kaynaklarını bir "beka" sorunu olarak gören ABD, iki yıl içinde ikinci kez darbe girişiminde bulundu. Önümüzdeki süreçte de kirli/kanlı planlar yapmaya devam edecektir.

Son darbeye karşı sokaklara dökülen Bolivya işçi sınıfı, sosyalistler ve yerli halklar kararlı bir tutum sergileyerek Pentagon destekli darbe girişimini boşa düşürdü.

ABD, 20. yüzyıl boyunca Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Asya'ya askeri-faşist darbelerle siyaseti dizayn edebiliyorken, 21. yüzyılda hegemonyası zayıfladıkça "darbeleri püskürtülen bir güç" haline geldi. Buna rağmen "baş güreşmeyi" bırakmış değil.

Darbe öncesi, darbe sonrasında işaret ediyor. Stratejik konumdaki iletken maden lityuma olan ilgi artkça, bu madenin yoğunlukla bulunduğu coğrafyalara olan "ilgi" de artmaya devam edecektir...

Avrupa Parlamentosu seçimlerinin ardından...

Aşırı sağcı faşist partilerin yükselişi

Avrupa'da aşırı sağcı, ırkçı-faşist partilerin yükselişi, Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerinde daha da belirgin hale geldi. 6-9 Haziran 2024 tarihleri arasında yapılan AP seçimlerinde, 27 Avrupa Birliği (AB) ülkesinde yaklaşık 360 milyon seçmen, AP'ye 720 milletvekili seçti. Seçimlere katılım yüzde 50'lerde kaldı.

2019 AP seçimleri iklim krizi ve dünya çapında gelişen kitlesel iklim eylemlerinin gölgesinde gerçekleşmiş, Yeşil partiler Almanya ve Fransa başta olmak üzere birçok AB ülkesinde seçimlerin "kazanları" olmuştu.

Ancak yeşil ve 'sol' etiketli partilerin kapitalizmin savaş makinesine hizmet etmeye başlaması bu partilere duyulan güveni zedeledi. Avrupa'nın 2050'ye kadar iklim açısından nötr bir kıta haline getirilmesi hedefleniyor olsa da bu hedefin bir oyalama, demagoji ve aldatmaca olduğu açıkça görülüyor.

Bu nedenle, 2024 AP seçimlerinde güvenlik, savunma, hayat pahalılığı ve göç gibi konular ön plana çıkarılırken iklim krizi son sıralarda yer aldı. Yeşil partilerin AP'deki sandalyelerinin sayısı yüzde 10'dan yüzde 7'ye düştü.

IRKÇI-FAŞİST PARTİLERİN "ZAFERİ"

AP seçimlerinde aşırı sağcı, ırkçı-faşist partiler birçok AB ülkesinde önemli başarılar elde etti. Mülteci ve göç sorununun ana tema olarak istismar edilmesi, Avrupa Yeşil Anlaşması'na karşı çıkılması, hayat pahalılığı ve ekonomik güvensizlik üzerinden yapılan propaganda bu "zafirin" anahtarı olarak görülüyor.

Fransa'da Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un Rönesans Partisi ağır bir yenilgiye uğradı. Oy oranı yüzde 14,5'te kaldı. Marine Le Pen'in faşist partisi Ulusal Birlik (Rassemblement National, RN) Macron'un partisinin iki katından fazla oy aldı.

Böylece seçmenlerin yüzde 85'inden fazlası Macron'a ve hükümetine oy vermemiş oldu. Le Pen'in partisinin başarısı hükümeti salladı ve erken genel seçim kararı alınmasına neden oldu.

İtalya'da, Mussolini artığı Başbakan Giorgia Meloni önderliğindeki popülist-faşist İtalya'nın Kardeşleri (Fratelli d'Italia) partisi, 2019'daki AP seçimlerinde sadece yüzde 6,5 oy almışken, bu seçimlerde birinci parti oldu. Meloni'nin

partisi, Ekim 2022'deki genel seçimlerde aldığı yüzde 26'lık oyu AP seçimlerinde yüzde 29'a çıkardı.

Avusturya'da iktidardaki Halk Partisi (Österreichische Volkspartei, ÖVP) 10 puanlık bir düşüşle yüzde 24,7'ye geriledi.

Seçimlere "Avrupa çılgınlığını durdurun" sloganıyla katılan ırkçı-faşist Avusturya Özgürlük Partisi (Freiheitliche Partei Österreichs, FPÖ) oylarını 8 puan artırarak yüzde 25,5'e yükseldi ve ülkede ilk defa birinci parti konumuna geldi. Almanya'da, hitlerci aşırı sağcı "Almanya için Alternatif Partisi" (Alternativ für Deutschland, AfD) Başbakan Olaf Scholz'un Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin (Sozialdemokratische Partei Deutschlands, SPD) önüne geçerek ikinci parti konumuna yükseldi.

Yüzde 15,9 oy alan AfD, 2019 seçimlerine göre oylarını 4,9 puan arttırdı. Bu, AfD'nin kuruluşundan bu yana elde ettiği en yüksek oran oldu. AfD, Almanya'nın doğu eyaletlerinde ise birinci sıraya yerleşti.

AP'NİN GELECEĞİ: POPÜLİST VE AŞIRI SAĞ PARTİLERİN ETKİSİ

AP parti grupları aritmetiğine bakıldığında, popülist ve aşırı sağcı partiler hakim duruma gelmedi. Ancak elde ettikleri "kitle desteği" sayesinde bu partilerin önümüzdeki beş yılda AP kararları üzerinde ciddi bir etkisinin olacağına kesin gözüyle bakılıyor. Muhafazakar sağ partiler, Sosyal Demokratlar, Liberal ve Yeşiller AP'de hala konforlu bir çoğunluğa sahip olsalar da, Fransa'da olduğu gibi başka birçok AB ülkesinde tahtlarının sallanmaya devam etme ihtimali yüksek görünüyor.

Göçmen karşıtı ırkçı söylemlerle kendilerine taban bulan ırkçı-faşist partilerin neden güçlendiğiyle ilgilenen herkes sonuçları tartışıyor. Çok yabancı var. "Evet var, çözeceğiz" deniliyor. Mülteciler ve göçmenler her şeyin müsebbibi gösterilerek sistemin yarattığı esaslı sorunlar gizlenmeye çalışılıyor. Binlerce insan Akdeniz'de boğulma pahasına neden bu ölüm yolculuğuna çıkıyor? Kim bunun

sorumlusu? Gibi sorunun kaynağına işaret eden sorular geçiştirilerek toplumlara salt sonuçlar servis ediliyor. Yarattılan bu atmosferden yararlanan aşırı sağcı, ırkçı-faşist partiler ise estirilen bu rüzgarla yelkenlerini dolduruyor.

AB ve AP'nin göç ve mülteci konusunda daha da sertleşeceği, Ukrayna, Filistin ve bir dizi başka ülkelerde yürüttüğü "ateşe benzin dökme" politikasında da bir değişiklik olmayacağı, önümüzdeki süreçte daha fazla "benzine" ihtiyaç duyulacağı açık. Bu bağlamda, kapitalist sistemin krizleri, aşırı sağcı partilerin yükselişine zemin hazırlamaya devam edecek gibi görünüyor. Faşizm doğduğu topraklara geri dönüyor. Kapitalizm kriz ve savaş üretmeye devam ediyor. Kriz ve savaşlar ya devrime ya da karşı devrime yol açar. "Faşizm, bir daha asla!" denilen bu topraklarda var olan güçlü anti-faşist potansiyelle birlikte "faşizme geçit yok" şiarını daha güçlü haykırma zamanı...

Assange'ye "özgürlük", basın "özgürlüğüne" pranga

A. Vedat Ceylan

Wikileaks'in kurucusu Julian Assange serbest bırakıldı. Bunda elbette ki Assange ile uluslararası dayanışma hareketinin büyük bir payı var ve sevindirici bir gelişme. Ancak basın özgürlüğüne pranga ve endişeler de devam ediyor. Assange'nin Avustralya'daki ailesinin yanına dönebilmesi için önce Guam yakınlarındaki ABD kolonisi Saipan'a gidip bir ABD yargıcı önünde "suçunu" itiraf etmesi gerekiyor.

Önceden varılan anlaşmaya göre Assange, "ABD'nin gizli savunma belgelerini elde etmek ve yaymak için komplo kurma" suçunu kabul edecek. 52 yaşındaki gazeteci bu "suçtan" 62 ay hapis cezası alacak. Bu sürenin fazlasını zaten hapiste geçiren Assange serbest kalacak.

Assange'nin "şartlı" serbest bırakılması her meselede olduğu gibi basın ve düşünce özgürlüğü söz konusu olunca da emperyalist güçlerin ikiyüzlülüğü tartışmasını da beraberinde getirdi. Assange'nin hikayesi, emperyalist güçlerin basın ve düşünce özgürlüğünü nasıl kendi çıkarlarına göre şekillendirdiğini gösteriyor.

Avustralya vatandaşı olan Julian Assange, 2010 yılında ABD'nin gizli savunma belgelerini yayınlamakla dünya çapında geniş bir yankı uyandırmıştı. Çünkü belgeler, ABD'nin işgal ettiği Irak ve Afganistan işlediği vahşi savaş suçlarını ortaya koyuyordu.

Assange, bu ifşalardan sonra sürekli bir takip ve baskıya maruz bırakıldı. 2012 yılında, İsveç'te hakkında açılan "cinsel suçlama" davası nedeniyle İngiliz makamlarının kendisini ABD'ye iade etme olasılığına karşı Londra'daki Ekvator Büyükelçiliği'ne sığındı. Yedi yıl boyunca bu büyükelçilikte yaşamak zorunda kalan Assange, 2019 yılında İngiliz polisi tarafından büyükelçilikten çıkarılarak tutuklandı ve Belmarsh hapishanesine konuldu.

Assange, İngiltere'deki "yüksek güvenlikli" Belmarsh hapishanesinde beş yıl iki ay tutuklu kaldı. Hapishane koşulları ve uzun süren tecrit hem fiziksel hem de zihinsel sağlığı üzerinde ağır tahribatlar yarattı.

Uluslararası dayanışma hareketi ve insan hakları savunucularının yoğun çabaları, Assange'nin 12 yıl sonra serbest bırakılmasını sağladı. 25 Haziran Salı günü Assange'nin serbest bırakıldığı ha-

beri dünya çapında sevinçle karşılandı.

EMPERYALİST GÜÇLERİN İKİYÜZLÜ ÇİFTE STANDARTLARI

Assange'nin serbest bırakılması, emperyalist güçlerin basın ve düşünce özgürlüğü konusundaki riyakarlıklarını ve çifte standartlarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Tamamen gerçeklerden oluşan Assange'nin ifşaları casuslukla itham edilip cadı avı başlatanlar, Filistin'e yönelik soykırım ve insan hakları ihlallerini eleştirenler söz konusu olunca da anında antisemitizmle itham ederek susturuyorlar. Bu ithamlarla ortak oldukları suçları gizlemeye çalışanlar, meşru eleştirilerin de önünü kesmek istiyorlar. Aynı şekilde, Ukrayna savaşında hem Rus medyası Rus/Sovyet yazar ve sanatçıların eserlerinin yasaklanması, emperyalist güçlerin "düşünce ve basın özgürlüğünü" nasıl keyfi bir şekilde rafa kaldırdıklarını gösteren bir başka örnektir. Bu, ABD ile Batı'nın "ifade, düşünce ve basın özgürlüğü" konusundaki ikiyüzlülüklerini ve ne kadar sahtekar olduklarını açıkça ortaya koymaktadır.

"BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ" VE "CASUSLUK YASASI"

Assange'nin ABD'ye iade edilmesi ihtimali ve "Casusluk yasası" uyarınca yargılanma olasılığı, "basın özgürlüğü" konusunda ciddi endişelere yol açmıştı. ABD, "Casusluk yasası"ni kullanarak Assange'yi gizli belgeleri yayımlamakla suçladı. Eski ABD Ulusal İstihbarat Direktörü olan James Clapper, Assange'nin "görevini yaptığını" belirtirken, ifşa edilen belgelerde ABD'nin insanlığa karşı işlediği suçları da kabullenilmiş oldu. ABD, Wikileaks tarafından ifşa edilen belgelerin doğru olmadığını zaten hiç iddia etmedi. Buna rağmen ABD ve diğer emperyalist güçlerin "basın özgürlüğü" konusunda atıp-tutmaları ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Assange tarafında deşifre edilen savaş suçlarını işleyenler değil, bu gerçekleri dile getiren gazetecinin hedef alınması da ABD ve onun izinden gidenlerin barbarlığı temsil ettiğinin tartışmasız kanıtlarından biri olmuştur.

Bu güçler, Assange gibi gazetecilerin çalışmalarını engelleyerek, kendi çıkarlarına zarar veren bilgilerin yayılmasını önlemeye çalışıyor. Julian Assange'nin ser-

best bırakılması, bir yandan uluslararası dayanışma hareketinin göreceli başarısını gösterirken, diğer yandan emperyalist güçlerin basın ve düşünce özgürlüğüne yönelik diktatörce tutumlarına da ayna tutuyor.

Assange örneğinde olduğu gibi, emperyalist güçlerin basın ve düşünce özgürlüğünü kendi çıkarlarına göre keyfi olarak yorumladıkları bilinmeli ve ona göre konum alınmalı. Assange'nin serbest bırakılması, basın ve düşünce özgürlüğü mücadelesinde önemli bir başarıdır elbette. Ancak Assange'nin "suçluluğu" kabul edip öyle "özgür" kalması ise ABD'nin görüntüyü kurtarmak için kurduğu bir tezgâhtır.

ABD ve küresel emperyalist güçlerin dünya çapında insanlığa karşı işledikleri suçlar ifşa olmuştur. Dünya barbarlıklarını görmüştür. Bu gerçekleri ne zorbalıkla ne sahtekarlıkla örtebilirler.

Geç de olsa bu davada kazanan uluslararası dayanışma ve mücadele olmuştur. İşçi emekçi ve ezilenlerin belleği insanlığa karşı işlenen hiçbir suçu unutmaz, unutmayacaktır! Sırası geldiğinde bu suçların hesabı da sorulacaktır!

AfD Kongresi'ni yüz bin kişi protesto etti

Almanya'nın Kuzey-Ren Vestfalya Eyaleti'ndeki Essen kentinde ırkçı-faşist AfD'nin hafta sonu fuar salonu Grugahalle'de gerçekleştirdiği parti kongresi, yaklaşık 100 bin kişi tarafından yürüyüş ve gösterilerle protesto edildi.

Yargı/polis desteğiyle kongre

AfD kongresini korumanın öncelikli olduğunu açıklayan Essen polisi, bir haftadan beri kongrenin gerçekleştirileceği semtin 48 noktasına konuşlanmış ve semte giren herkesin kimlik kontrolünü yaparak sadece semtte ikamet eden kişilere giriş izni veriyordu. Oysa Essen Belediyesi başta olmak üzere pek çok kurum ve kuruluş kentte ırkçı-faşist AfD'nin kongresine karşı çıktı. Belediye ise kongrenin yapılacağı yerin kira sözleşmesini Mayıs ayı sonunda iptal etmişti. Buna karşın İdari Mahkeme kararı alınarak kongreye izin verilmişti.

YÜZLERCE ÖRGÜT, PARTİ, SENDİKA, KURUM KARŞI ÇIKTI

Kongrenin yapılacağını kesinleşmesi üzerine Belediye çatısı altında SPD, Birlik 90/Yeşiller ve diğer burjuva parti ve kurumların yanı sıra aralarında çevre, kilise ve mülteci örgütlerinin de bulunduğu toplam 396 örgütün desteklediği "Birlikte Yüksek Sesle" (Gemeinsam laut) ittifakı kuruldu. Bu ittifakın yanı sıra 25 Nisan'da 170 kişi, kurum ve inisiyatiften oluşan "Birlikte Direniş" ittifakı oluşturuldu. Ayrıca, aralarında Almanya Marksist Leninist Partisi MLPD, Gençlik örgütü Rebell, BİR-KAR, Enternasyonalist Birlik, Courage, PIA, ATİF, ADHF, Essen Kürt Derneği, Solidartät International, IG-Metall ve Verdi sendika temsilcilerinden oluşan "AfD Kongresine Hayır - Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" şiarıyla ilerici-devrimci ittifak oluşturuldu. Anti faşist örgütler başta olmak üzere ülke genelinde sendikalar ve demokratik kurumlar eylemlere katılım çağrısı yaptılar.

Cuma (28 Haziran) sabahında 4.000 kişi şehrin dışında açık alanda, "İrkçılığa Karşı Kamp" kurdu. "Güvenlik" endişeleriyle polis tarafından yasaklanan Kamp, daha uzak bir yere alındı. Akşam saatlerinde ise 5.000 kişinin katıldığı "Çılgın-yürüyüşle" (Rave-Demo) "Nefrete Karşı Bas" sloganı altında ve bölgenin tanınmış DJ'leriyle müzik kamyonu eşliğinde Essen tren istasyonundan kongrenin

yapılacağı Grugahalle'ye gidildi.

Kongrenin başlayacağı cumartesi günü gerçekleştirilen toplam 32 karşı gösteri ve etkinliğe yaklaşık 100.000 kişi katıldı. Değişik eyaletlerden getirilen polislerle beraber toplam 5.000'e yakın polis görevlendirilmişti. Polis, AfD kongresinin ablukaya alınmasına tolerans göstermeyeceğini önceden ilan etmiş ve AfD kongresinin aksamadan ilerlemesini talep etmişti.

Sabah saat 05.00'de ilk eylemler başladı. Eylemciler, kongreye giden sokakları ve kavşakları oturma eylemleriyle kapatarak 600 AfD delegelesinin kongre salonuna ulaşmalarını engellemeye çalıştı. Bu esnada polisle defalarca yoğun çatışmalar yaşandı. Sokak ve kavşaklar dışında A40-otobanı devrimci gençler tarafından trafiğe kapatıldı. Bunun üzerine polis, abluğa altına aldığı eylemcilere biber gazı ve copla saldırdı. Polis eylemciler arasında bulunan ilerici-devrimci avukatları da hedef aldı.

AFD'LİLERİ KONGRE SALONUNA POLİS TAŞIDI

AfD delegelerinin Grugahalle'ye gir-

melerini engellemek amaçlı yaklaşık 300 kişiden oluşan bir grup Essen şehir merkezinde bazı AfD delegelerinin kaldığı otele doğru yürüdü. AfD'nin meclisteki grup başkanı Beatrix von Storch'un da o otelde kaldığı ortaya çıktı. Ablukaya alınan eylemcilere vahşi bir şiddetle saldırı koruma sağlayarak otelden çıkardı. Ayrıca, Grugahalle yakınındaki bir alışveriş merkezinde göstericiler, AfD'li politikacıların kaldığı bir fırını kuşattı. Bir polis sözcüsü, politikacıların yüzlerce kişi tarafından dışarı çıkarıldığını söyledi. AfD'nin önde gelen isimleri ise daha şanslıydı, zira Federal Kriminal Dairesi'nin minibüs ve motosiklet eskortlarıyla kongre salonuna getirildiler. Gecikmeli başlayan kongrenin açılış konuşmasını yapan parti başkanı Alice Weidel, "Buradayız ve gözümüzün korkutulmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

BÜYÜK YÜRÜYÜŞ SAAT 10.00'DA BAŞLADI

"Birlikte yüksek sesle - nefrete ve kışkırtmaya karşı yüzünüzü gösterin" şiarıyla başlayan ve varış noktası kongre

salonu yakınında bulunan P2 No'lu fuar otopark alanı olan geniş katımlı kitlesel yürüyüş, saat 10.00'da Essen tren istasyonunda başladı. Yürüyüşçülerin çoğunluğunun gençlerden, çocuklu ailelerden ve yaşlılardan oluşması dikkat çekti.

Saat 10.00'dan itibaren kongre salonuna yakın Rütterscheider Stern tramvay istasyonu meydanında BİR-KAR ve RJ'nin de aralarında bulunduğu ilerici-devrimci "AfD Kongresine Hayır - Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" ittifakı yaklaşık 300 kişiyle coşkulu mitingine başladı. İttifak, ardından tren istasyonundan başlayan kitlesel yürüyüşte yerini. Böylece mitingde yapılan konuşma ve atılan sloganlar on binlerce kişiye ulaştı. İttifakta bulunan örgütler adına konuşmalar yapıldı ve coşkulu kitle tarafından defalarca alkışlarla ve sloganlarla bölündü.

BİR-KAR adına yapılan konuşmada, "Tüm burjuva partilerin ırkçı-siyonist Netanyahu rejiminin Filistin halkına karşı yürüttüğü katliamın arkasında durduğu, katliama karşı her türlü meşru eleştirinin kriminalize edildiği ve bu durumun ırkçı-faşist partileri güçlendirdiği" belirtildi.

Bu politika ile ırkçı-faşist partilerin programının fiilen uygulandığına dikkat çekildi. Savaş aygıtı NATO'nun Rusya'ya karşı Ukrayna topraklarında yürüttüğü savaşa ve bilhassa Alman burjuva devletinin rolüne de değinilen konuşmada, "reformist Sol'un, halkın çürümüş kapitalist sisteme ve egemen sınıfa karşı haklı öfkesini sistematik olarak engellemekle meşgul olduğuna, tüm bu gerçeklerin de gösterdiği gibi faşizm tehlikesinin sadece AfD'den kaynaklanmadığına" vurgu yapıldı.

Konuşmaların yanı sıra değişik dillerde devrimci marşlar okundu. Daha sonra Enternasyonalist ittifak kortej olarak kitlesel yürüyüşte yerine almaya başladı. İttifakın yürüyüş esnasında kullanmak için daha evvel miting alanına getirdiği ve üzerinde ses cihazının bulunduğu kamyonu yürüyüş güzergahına getirdiği an keyfi bir şekilde müdahale eden polis, kamyonun sağa çekilmesini istedi. Böylece arkadan gelmekte olan binlerce kişinin bulunduğu yürüyüş tamamen durduruldu. İttifak bileşenleri kamyonun önüne geçerek birbirine kenetlendiler. Polis, bu direnişe boyun eğmek mecburiyetinde kaldı ve yürüyüşe devam edildi. Yürüyüş boyunca "Essen AfD'den nefret ediyor!", "Faşistlere geçit yok!", "Essen'de nefret söylemine geçit yok!", "Nazi propagandasına hak yoktur!", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!", "Filistin'e Özgürlük!" sloganları yükseltildi.

POLİS HİSTERİK BİR ŞEKİLDE SALDIRDI

12.30 sularında on binlerin doldurduğu P2 No'lu fuar otopark alanına varıldı. Kısa süre sonra meydana sloganlar duyuldu ve ilerici-devrimciler o tarafa akın etti. Kısa süre evvel ırkçı-faşistlerin RJ'li gençlerin üzerine yürüyerek provokasyon yaptıkları ve kısa bir arbede yaşandığı öğrenildi. Bunun üzerine onlarca polisin RJ'li bir genci yere yatırdığı, "Filistin Askısı'nı" andıran bir şekilde tutup genci yerde sürükleyerek meydanın yanında bulunan

bir bina duvarının yakınına götürdükleri dikkat çekti. Daha sonra polisin önceden hazırladığı branda ile kapatılmış bir bölüme sürüklendi RJ'li genç.

Binanın birinci katının terasını komple brandayla kapatan polisin, gözaltına aldığı ilerici-devrimci eylemcilerin nereye götürüldüğünün anlaşılmasını engellemek için hazırlık yaptığı ortaya çıktı. Kısa süre sonra bir BİR-KAR çalışanının da polisler tarafından sürüklenerek aynı bölüme götürüldüğüne tanıklık ettik. Sınıf devrimcileri meydana bulunan kitleye megafonlarla çağrıda bulundu. Gittikçe çoğalan kitle "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Hanau'da neden yoktunuz?" diye coşkulu sloganlar attı. Lakin polis yaklaşanlara copla saldırarak uzaklaştırdı. BİR-KAR çalışanının kimlik tespiti yapıldıktan kısa süre sonra "meydandan uzaklaşmak şartıyla" serbest bırakıldığı öğrenildi. RJ'li gencin ise maruz kaldığı işkenceden dolayı yaralı olduğu duyuruldu ve sağlık görevlilerinin müdahale

etmesi için çağrı yapıldı. Lakin polis herhangi bir sağlık görevlisinin yaklaşmasını da engelledi.

Polis, yasa/hukuk tanımaz tutumunu avukatlara karşı da sergiledi. Meydanda bulunan ilerici avukatların RJ'li gençle görüşmelerini engelleyen polis, küstahça bir tutum sergileyerek avukata bilgi de vermedi. Bunun üzerine RJ'li gençler meydan dışında bulunan polis ekiblerinin olduğu alana giderek RJ'li gencin akıbetini öğrenmek istediler. Kendisinin nereye, hangi karakola götürüldüğü gizli tutuldu. Sadece, "bizim himayemiz altındadır" denildi.

RJ'li gencin özel eşyalarının yanı sıra ayakkabısının da çıkartıldığı ve saatlerce o sıcakta polis otosunda bekletildiği öğrenildi. Alman devrimci gençlerden oluşan bir grup polis karakolu önünde çadır kurup protestolarını militan bir şekilde dile getirdiler. RJ'li gencin saatler sonra hastaneye götürüldüğü ve ciddi şekilde yaralandığı öğrenildi.

Avukatlar "polis gün boyunca keyfi ve orantısız şiddet uyguladı"

Eylemler boyunca sokaklarda ve meydanlarda ilerici-devrimci avukatlar görev yaptı. Kızıl Bayrak'a konuşan avukatlar, gözaltına alınanların Pazar günü nöbetçi mahkemeye çıkartıldığını ve serbest bırakılacaklarını söylediler.

Duruşmalara katılan avukatlar "polis gün boyunca keyfi ve orantısız şiddet uyguladığını, gözaltına alınanlara Avukat hakkı tanınmadığını, sağlık görevlilerine gösterilmediklerini, karakola değil, "Tutuklu Toplama Merkezi" gibi yerlere götürüldüklerini" dile getirerek polisin kaba şiddetini sert bir dille eleştirdiler. Ayrıca, bütün burjuva medyanın gözaltına alınanları kasıtlı bir şekilde ve devrimcileri kriminalize etmek amacıyla "tutuklu" olarak andığını dile getiren avukatlar, gözaltına alınanların hiçbiri için tutuklama kararı olmadığını sözlerine eklediler.

KIZIL BAYRAK / ESSEN

Kenya'da vergi yasasına karşı eylemler

Kenya'nın başkenti Nairobi'de, "Parlementoyu İşgal Et" hareketinin çağrısıyla ülke genelinde binlerce insan vergi yasasına karşı sokaklara çıktı. Yeni vergi yasasına karşı düzenlenen protestolar sırasında yüzlerce kişi parlamento binasını işgal etti ve binanın bir kısmını ateşe verdi. Polis eylemlere gerçek mermi, göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Eylemlerde en az beş kişi hayatını kaybetti, 31 kişi ise yaralandı.

Kenya Tıp Derneği'nin verdiği bilgilere göre, polis saldırısı sonucu ölen ve yaralananların sayısı artabilir. Televizyona yansıyan görüntülerde, parlamento

binasında kırılmış camlar ve yıkım izleri görüldü. Gazeteciler ve avukatlar, görevlerini yaparken saldırıya uğradı ve engellendi. Yerel medyada, hükümetin protestoları haberleştiren medya kuruluşlarını kapatma tehdidinde bulunduğu haberleri yansıdı.

Protestoların merkezinde yer alan tartışmalı vergi yasası, halk arasında yaşam maliyetlerinin daha da artacağı endişesi yaratıyor. Yasa tasarısının üçüncü

görüşmesi sırasında patlak veren protestolarda, Devlet Başkanı William Ruto'nun istifası da talep edildi.

Geçtiğimiz hafta Salı günü Nairobi'de başlayan eylemler kısa sürede ülke geneline sıçradı.

Vergi yasasında ekmeğe yüzde 16 KDV ve yerel olarak üretilen çığ ve rafine bitkisel yemeklik yağa yüzde 25 ÖTV getirilmesi önerileri vardı. Ayrıca, düzenlemede, ülkenin ulusal sağlık si-

gortası planına kayıtlı maaşlı çalışanlar için yüzde 2,75 ek gelir ücreti getirilmesi öngörülüyor. Motorlu taşıtlara da yüzde 2,5 yıllık vergi eklenmesi planlanıyor.

Hükümet, yapılan eylemler sonrasında ekmeğe, yemeklik yağ, araba ve finansal işlemler üzerindeki KDV yasasını geri çekti. Ancak, özellikle kadın ve çocukların kullandığı hijyen ürünlerinin fiyatlarını artıracak olan ekolojik vergi gibi bazı düzenlemelerde değişiklik yapılmaması tepkinin sürmesine neden oluyor. Sosyal medyada #RejectFinance-Bill2024 ve #OccupyParliament etiketiyle kampanya başlatıldı.

2023-2024 eğitim döneminin gösterdikleri

2023-2024 eğitim yılı, AKP-MHP iktidarının eğitim alanında gericiğe yeni boyutlar kattığı bir dönem olarak geride kaldı. 2021 yılında imzalanan ÇEDES projesinin alanı geçtiğimiz yıl genişletilerek ilkokul çağındaki öğrencilere kadar indirildi. 2023-2024 eğitim yılının başlamasıyla birlikte ÇEDES projesi pek çok şehirde ve okulda uygulandı. Geçtiğimiz dönemin öne çıkan ve gerici eğitim politikalarına ilişkin basına yansıyan haberler, eğitimin nasıl kullanılmak istendiği konusunda somut veriler sundu. ÇEDES projesi kapsamında öğrencilere, sözde “sabır” konusunun anlatılması için mezar maketleri kullanıldı. Kurban kesmenin önemini anlatmak için ise hayvan maketleri çocuklara kestirildi, ders sürelerinin/zamanlarının cuma namazının saatlerine göre ayarlanması gibi bir dizi pervasız icraata imza atıldı. Eğitim alanına dönük bir dizi uygulama hayata geçirilerek, çocukları hedef alan gerici propaganda alabildiğine yaygınlaştırıldı. Hayata geçirilen ÇEDES projesinin bir ayağını ise gerici müfredatlar oluşturdu.

Her eğitim döneminin başında olduğu gibi geçtiğimiz eğitim döneminde de matematik, fizik, biyoloji gibi temel derslerin süreleri azaltıldı, bilimsel konular müfredattan çıkarıldı. Bilimsel konuların yerine ise “din” kılıfına uydurulmuş gerici propaganda içerikli dersler kondu. Özellikle çocukları genelde toplumu hedef alan bu gerici taarruz, müfredatla sınırlı kalmadı. İşli liselerdeki mezuniyet törenlerinde öğrencilerin hangi kıyafeti giyeceği ve nerede mezuniyet gerçekleştireceğine yönelik kararlar alma boyutuna vardırıldı.

Sermayenin “vurucu gücü” gibi çalışın AKP-MHP iktidarının bu dönemdeki bir diğer icraatı ise, kapitalistlere hem bol hem ucuz emek gücü sağlayacak po-

litikaları hayata geçirmek oldu. Dönem boyunca MESEM’ler ve meslek liseleri bu temel hedefler doğrultusunda kullanıldı. MESEM’ler AKP-MHP iktidarının sermayeye ucuz emek gücü yarattığı bir cennete dönüştürülürken, öğrenciler açısından ölümü ve sömürüyü dayatan bir cehennem işlevi gördü. 2024 yılında İSİG meclisinin derlediği verilere göre en az 7 öğrenci MESEM kapsamında çalışırken iş cinayetinde katledildi.

Eğitimde gericilik, ticarileşme, dibe vuran nitelik “kural” haline getirildi, öğrenciler arasında “fırsat eşitliği” diye bir şey bırakılmadı. Bu vahim tablonun damga vurduğu bir dönemin sonunda milyonlarca genç gelecek umuduyla üniversite sınavlarına girdi. Pandemi döneminde daha fazla açığa çıkan eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin 2023-2024 eğitim döneminde de derinleştiğini okulunu bırakan ve çalışmaya başlayan öğrencilerin sayısındaki dramatik artışta gördük.

Keza, çoğu öğrenci okuldan ayrılarak ya çalışma yaşamına katıldı ya da mesleki eğitim adı altında MESEM’lerde ölesiyeye çalıştırıldı.

Sayısı milyonları bulan emekçi çocukları zor şartlarda gerici, niteliksiz eğitime mahkum edildi, öte yandan kolejlerde, özel okullarda okuma imkanı bulan ve bir nebze de olsa nitelikli eğitime ulaşabilen öğrencilerle aynı sınava tabi tutuldu. Yıllardan yıla piyasalaşın ve gericileşen eğitim alanında binlerce emekçi çocuğunun eğitim hakkı elinden alınmaktadır. Eşitsiz koşullarda girilen sınavlarda ise öğrenciler “yarış atı” gibi görülmekte, birbirleriyle rekabete zorlanmakta, adeta birbirlerine düşmanlaştırılmaktadır.

AKP-MHP iktidarının eğitim alanında hayata geçirdiği ÇEDES, MESEM vb. gerici dayatmalara karşı yazık ki güçlü ve birleşik bir mücadele örülemedi. Buna karşın kimi yerlerde protesto eylemlerinin yaşanması bu dönemin umut verici

gelişmeleri oldu. Zira Kadıköy Anadolu Lisesi öğrencilerinin okul müdürünün dayattığı uygulamalara karşı mezuniyet töreninde sırtlarını dönmeleri, ÇEDES’te ve MESEM’lerde yaşanan iş cinayetlerine karşı kent meydanlarında yapılan bir dizi eylem, gençliğin 2023-2024 eğitim yılında gericiğe, sömürüye ve hak gasplarına karşı ördüğü mücadelenin en anlamlı örnekleri oldu.

2023-2024 eğitim yılı geride kalırken, sermayenin bu alan üzerinden hayata geçirdiği saldırıların boyutuna dikkatle bakmanın ve bu saldırılara karşı topyekün bir şekilde mücadeleyi büyütmenin önemi hiç olmadığı kadar artmıştır. Eğitimin bilimsel, anadilde, laik bir içeriğe kavuşturulması ve parasız, ulaşılabilir olması için yapmamız gereken ilk şey örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

K. SÖNMEZ

Devrimci Gençlik Birliği İstanbul’da gerçekleştirilecek çeşitli yaz atölyelerine çağrı yaptı.

DGB açıklamasında şunları ifade etti: “Mücadele dolu bir eğitim dönemini daha geride bıraktık. Ancak bizler mücadelenin tatili olmaz diyerek yaz ayında da üretmeye, tartışmaya ve bir araya gelmeye devam ediyoruz. Temmuz ayı boyunca gerçekleştireceğimiz film, ki-

DGB İstanbul’da yaz atölyelerine çağırıyor

tap ve stop motion atölyelerine tüm gençliği davet ediyoruz. Unutmayalım ki ‘Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir.’ Dünyayı değiştirmek için çıktığımız bu yolda her birlikte okuya-

lım, izleyelim, üretelim ve harekete geçelim!”

DGB’nin yaz boyunca gerçekleştireceği kitap atölyesinin programı şu şekilde:

30 Haziran: Karl Marx - “Ücret, fiyat

ve kar” kitabının ilk oturumu

6 Temmuz: Karl Marx – “Ücret, fiyat ve kar” kitabının ikinci oturumu ve kriz makaleleri tartışması

13 Temmuz: Uluslararası durum üzerine değerlendirmeler

20 Temmuz: V.I. Lenin – Emperyalizm: Kapitalizmin en yüksek aşaması

Kızıl Bayrak / İstanbul

Göçmenlere dönük ırkçı saldırıların parçası olmayalım...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği

Kayseri'de 30 Haziran akşamı çocuk istismarı iddiası gerekçe gösterilerek göçmenler linç edildi. Sosyal medya ve gerici-ırkçı çetelerin çağrısıyla birlikte göçmen karşıtı öfke kullanılmak istendi. Valiliğin yaptığı açıklamayla göçmenler bir kez daha hedef gösterildi, evleri, iş yerleri basıldı ve linç edildiler.

Bugün (1 Temmuz) akşam Konya Sakarya Mahallesi'nde, Antep'te, Antakya'da, İstanbul Sultanbeyli'de gerici gruplar sokaklara çıkarak "ülkemde mülteci istemiyorum" eylemleriyle Suriyelilere saldırdı. Kayseri'de tekrar sokaklara salınan guruhlar Suriyelilerin araçlarını ve iş yerlerini yakıp yıkmaya devam ediyor.

Erdoğan partisinin toplantısında konuşurken Kayseri'de yaşananların sorumluluğunu düzen muhalefetinin üzerine attı. Suriyeliler AKP'sinden CHP'sine tüm düzen partileri tarafından yaşanan sorunların sorumlusu ya da birbirlerine yüklenmenin bir aracı olarak görülmektedir. Bununla ya ırkçı ve şoven politikalarla göçmen düşmanlığı üzerinden oy kazanmak, ya da emperyalist politikalar ekseninde göçmen sorununu istismar etmek amaçlanıyor. AKP iktidarı tarafından AB'ye karşı koz olarak kullanılan göçmenler üzerinden "Kayseri pazarlığı" yapmak bir itiraftır.

Kayseri'de başlatılan olaylar bilinçli

bir şekilde ırkçı-şoven söylemlerle birlikte yayılmak istenilmektedir. Emek sömürsünü gizlemek, emekçileri birbirlerine kırdırıp sermayenin işini kolaylaştırmak da bu politikaların bir sonucudur. Göçmenler bu ülkede ve dünyada sermaye için ucuz emeğin en görünür halidir. Çalışma koşullarının en kölecesini, ağırlığını göçmenler yaşamakta, iş cinayetlerinin en barbarcasına onlar uğramaktadır. Afganistanlı Nourtani çalıştığı kaçak ma-

dende dövüldü ve sonra yakılarak öldürüldü.

Bugün yaşanan sorunların sorumluları göçmenler değildir. Mesele göçmenleri sevip sevmemek değil, ya da her sorunda günah keçisi ilan etmek yada her türlü olayda bir göçmeni savunmak değildir. Mesele bu sistem içerisinde emperyalist savaş politikalarının parçası olarak yerinden yurdundan edilmiş insanların yaşam hakkını savunmaktır. Ya da ırkçı-şoven

politikaların yedeğine düşüp, ırkçı-milliyetçi çetelerin dolgu malzemesi olup "Ülkemde mülteci istemiyorum" demektir.

Sermaye düzeni işçi ve emekçileri sömürürken din, dil, ırk ayırt etmiyor. Tek yol var, bu sömürü düzeninde işçi ve emekçileri din, dil, ırk üzerinden birbirine düşürenlere karşı birlikte mücadele etmek.

İSTANBUL'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Yangın değil, kapitalizm öldürüyor

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır'ın Çınar ve Mardin'in Mazıdağı bölgeleri arasında çıkan yangında 14 kişi yaşamını yitirdi, onlarca kişi ise yaralandı. Yüzlerce hayvanın, binlerce dönüm tarım arazisinin yok olduğu yangın sermaye devletinin geç ve yetersiz müdahalesi ile büyük bir çevresel kıyıma neden oldu. Yangının üzerinden iki gün geçmesine rağmen sermaye devletinin sözcüleri yangının neden başladığına dair tutarlı bir açıklama dahi yapamadı. Kuşkusuz bunun gerisinde kendi sorumluluklarının ortaya çıkacağı endişesi yatıyor. Zira görgü tanıkları yangının sebebi olarak DEDAŞ'ın bakımını yapmadığı ve yenilemediği elektrik telleri olduğunu ifade etti. Diyarbakır Valiliği ve Sağlık Ba-

kanlığı ise yangının çıkış sebebini anız yakılması olarak açıkladı. Ancak çevre platformlarının yaptığı açıklamalar ve bölgede yaşayanların ifadeleri gizlenemeyince İçişleri Bakanlığı bu sefer de "yangının sebebini tespit edemedik" diye açıklama yaptı.

Yangın başladığı ilk dakikalarda bölgede yaşayan köylüler büyük bir çaba gösterdiler. Ancak hızla büyüyen yangını söndürmeye köylülerin çabası yeterli gelmedi. Diyarbakır Valiliği'ne ve İçişleri Bakanlığı'na yangına havadan müdahale çağrısı yapıldı. Ancak AKP iktidarı adeta bölgenin yanmasına göz yumdu ve uzun bir süre bekledi. Yangının bitimine yakın müdahalede bulundu.

Kuşkusuz bu geç gelen müdahale

dahi bölgeye dönük sermaye devletinin bakış açısını özetlemektedir. 90'lı yıllarda Kürt halkını hedef alan imha, inkar ve asimilasyon politikaları doğrultusunda köyler askerler tarafından boşaltılıyor ve yakılıyordu. Bugün de büyük bir yangına "seyirci kalarak" aynı tutum sürdürülüyor. Her yaz DEDAŞ'ın elektrikleri kesmek için yüzlerce jandarma ile Kürt köylerine gittiği bilinen bir gerçektir. Yüzlerce jandarma ile adeta savaşa gider gibi köylere giden ve bölgedeki yoksul emekçilerin tek geçim kaynağı olan tarımı elektrik kesintileri ile engelleyen sermaye devleti bu sefer de yangına seyirci kalarak benzer bir tutum almıştır. Yangından etkilenen ve ailelerini, geçim kaynakları olan hayvanları ve ekili alan-

larını kaybeden emekçiler yangından etkilenen coğrafyanın afet bölgesi ilan edilmesini, zararlarının giderilmesini istemektedir. Ancak büyük bir aymazlıkla uçan kuştan vergi almayı planlayan saray rejimi bölgeye dönük hiçbir plan ve program açıklamamıştır. Çünkü sebebi oldukları bu yıkımın mali yükünü üstlenmeyi istememektedir.

Diyarbakır-Mardin bölgesinde yaşanan yangın bir kez daha gösterdi ki çevresel yıkımın, bu büyük tahribatların sorumlusu sermaye düzeninin politikalarıdır. Kapitalist sistem emekçileri ve doğayı pervasızca sömürmekte, doğaya ve canlı yaşama hiçbir şekilde değer vermemektedir. Ne insan yaşamı, ne doğada yaşayan canlılar, ne de gezegenimizin geleceği bu sistemin umrunda.

İSTANBUL'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Irkçı-faşist saldırıya karşı...

**Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

